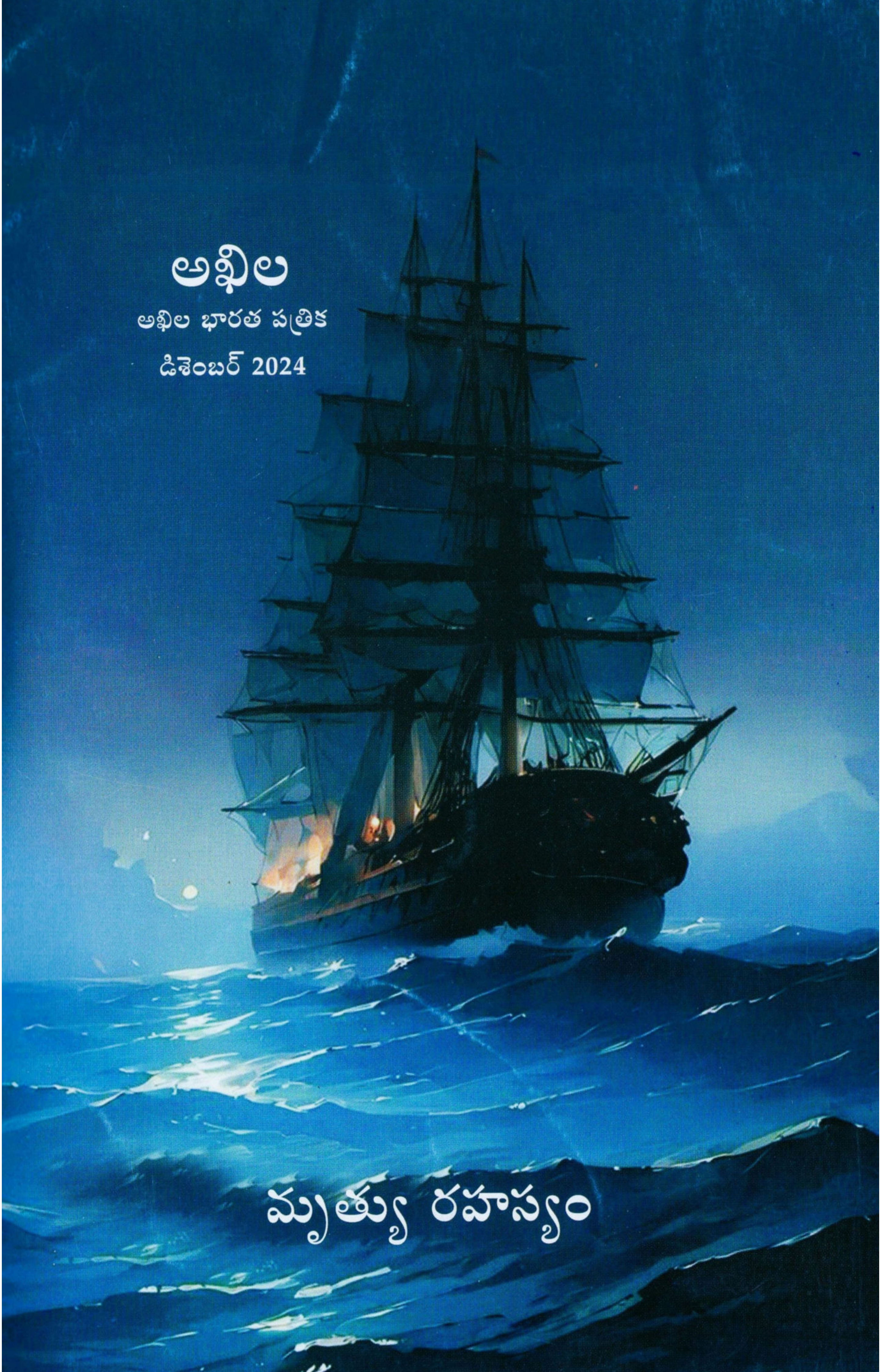
అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక

డిశెంబర్ 2024

మృత్యు రహస్యం

విషయ సూచిక

భౌతిక విజ్ఞాన శాస్త్రంగాని, గుప్తజ్ఞాన శాస్త్రం గాని, దేహం చిరకాలం జీవించగలిగేటందుకు అవసరమైన పరిస్థితులను కల్పించినప్పటికీ, ఆంతరిక వికసనాన్ని వ్యక్తం చేయతగిన ఉపకరణంగా తనను తాను దేహం మలుచుకోలేకపోతే, అంతరాత్మ ఆ దేహాన్ని త్యజించడానికి ఏదో ఒక మార్గాన్ని కనుగొంటుంది. నూతన దేహం ధరించ సాగిపోతుంది. పదార్థ లేక భౌతిక కారణాలు, మృత్యువు సంభవించడానికి గల ఏకైక లేక యథార్థ కారణం కాదు. ఒక నూతన జీవ పరిణామానికి గల ఆధ్యాత్మిక ఆవశ్యకతే మృత్యు యథార్థ అత్యంత ఆంతరిక కారణం.

CWSA 22:854 — *శ్రీ అరవిందులు*

మృత్యు రహస్యం

భువిపై గల సమస్త జీవరాశికి మరణం వాస్తవం అని ఆపాదించబడింది. మౌలికంగా ప్రకృతి మరణానికిచ్చిన అర్థం నుండి గాక వేరు అర్థంలో మనిషి దానిని అర్థం చేసుకుంటున్నాడు. మనిషిలోనూ అతని స్థాయికి దగ్గరగాఉండే జంతువులలోనూ మరణావశ్యకత, వారి చేతనలో ఒక ప్రత్యేక రూపాన్ని, ప్రాశస్త్యాన్ని సంతరించుకొంది. తిరిగి నూతనంగా తయారు గావలసిన, మార్పు చెందవలసిన, రూపాంతరణ చెందవలసిన ఆవశ్యకతకు సంబంధించిన ఒక సంవేదన ఈ నిమ్న ప్రకృతికి ఆధార భూతమైన ఉప చేతస్సు జ్ఞానంలో వుంది.

భువిపై పదార్థపు ఆ పరిస్థితులు మృత్యువును అపరిత్యాజ్యం చేసాయి. అచేతన ప్రథమ స్థితి నుండి అభివృద్ధి చెందుతుండే చేతనకు ఒక ఎదుగుదల పదార్థ పరిణామపు మొత్తం అర్థం. ఈ ఎదుగుదల ప్రక్రియలో రూపాలు అంతరించడం ఒక అనివార్య ఆవశ్యకతగా తయారైంది, జరుగుతున్నది సరిగ్గా అదే. ఎందుకనంటే వ్యవస్థీకృతమైన వ్యష్టిచేతనకు ఒక సుస్థిర ఆధారంగా అయ్యేందుకు వీలుగా ఒక స్థిర రూపం అవసరమైంది. అయినప్పటికీ, మృత్యువును అనివార్యమైన దానిగా చేసి రూపానికి సంబంధించిన స్థిరత్వమే పదార్థం రూపాలుగా తయారవ్వాలి, అది లేకుండా, ఇవి లేకుండా పదార్థ భూమికపై వ్యవస్థీకృత ఉనికికి సంబంధించిన ప్రథమ స్థితి లోపించినట్లవుతుంది. ప్రాణ-క్రియా శక్తుల ఘనిష్ట వ్యష్టీవ్యీకరణ, దేహధారణ అసాధ్యమౌతుంది. కాని ఒక నిర్దిష్ట, ఘనిష్ట రూపనిర్మాణం, వెంటనే కఠినమైన, వంగనిదిగా, రాయిలా బిగుసుకుపోయే ధోరణిలో పడిపోతుంది. వ్యష్టిరూపం, బాగా బంధించి ఉంచే మూసలాగా నిలిచిపోతుంది. అది క్రియా శక్తుల కదలికలను అనుసరించలేదు. విశ్వజనీన క్రియాశీలతలోని పురోగమనాత్మక మార్పుతో సామరస్యతతో మార్పు చెందలేదు. ప్రకృతి పట్టుబట్టే దానిని నిరంతరంగా అనుసరించలేదు, అది ప్రవాహం నుండి బయటకు త్రోసివేయబడుతుంది. రూపానికీ, దాని మీద ఒత్తిడి కలిగించే క్రియాశక్తికీ మధ్య పెరుగుతూ పోతుండే హెచ్చు తగ్గులు, అసమానతల ఒకానొక చోటున, రూపం పూర్తిగా అంతరించవలసిన అవసరం త్రోసివేయనలవి గానిది. ఒక నూతన రూపం తప్పక సృజించబడాలి. ఒక నూతన సామరస్యత, సమానత

సాధ్యమవ్వాలి. ఇది మృత్యువుకు గల యథార్థ ప్రాశస్త్యం, ప్రకృతిలో దాని ప్రయోజనం. కాని దేహం అతివేగంగా, స్పందించగలదిగా, మృదువుగా, తయారుకాగలిగితే మారుతున్న చేతనతో పాటు మార్పుకు దేహజీవకణాలు జాగృతం కాగలిగితే ఒక తీవ్రమైన, కనుమరుగుకు అవసరం ఉండదు, మృత్యువికెంత మాత్రం అనివార్య మైనది కాదు. విశ్వజనీన క్రియాశక్తుల కదలికను, ప్రపంచ ఆంతరిక రూపాంతరీకరణా ప్రవాహాన్ని అవి అనుసరించ గలిగినంత ఉత్తమంగా, మానసిక, ప్రాణిక అస్తిత్వాలు అనుసరిస్తాయి. ఒక విధంగా పరిణామం వాటిని తనతో తీసుకుపోతుంది. కాని దేహం అత్యంత పదార్థ సంబంధ స్వభావ ధర్మానికి కట్టుపడిపోయి, చాలా నిదానంగా కదుల్తుంది. కొన్ని అంటే 70 లేక 80, ఒక వంద లేక 200 సంవత్సరాల తర్వాత బహుశా అది అత్యధికం అనుకుంటాను, బాహ్య అస్తిత్వం శకలాలైయ్యేంత తీవ్రంగా దేహం విడిపోతుంది. అభ్యర్థన, సమాధానాల మధ్య భేదం, దేహానికి సంబంధించి పెరుగుతున్న అశక్తత, బాధ్యతారాహిత్యం, మృత్యువుకు సంబంధించిన దృగ్గోచర సంవిధానాన్ని కొని తెస్తుంది...

మొత్తం అస్తిత్వం ఏకకాలంలో, తన పురోగమనాత్మక రూపాంతరీకరణలో విశ్వపు ఆంతరిక నడకతో అడుగు కలిపి ముందుకు పోగలిగితే, అస్వస్థత ఉండదు, మరణమూ ఉండదు. కాని మొత్తం అస్తిత్వం, సమగ్రంగా అత్యున్నత భూమికల నుండి అక్షరాలా అది జరగాలి. ఆ ఉన్నత భూమికలలో అది అత్యంత నమ్యం, రూపాంతరీకరించు క్రియాశక్తులకు కావలసిన ప్రమాణంలో అత్యంత పదార్థ సంబంధ భూమికల వరకు లొంగుబాటు జరుగుతుంది. ఆ అత్యంత పదార్థ భూమిక స్వాభావికంగా, నూతన రూపంలోనికి వేగవంతంగా జరిగే మార్పుకు వంగనిది, అంగీకరించనిది, మొండిది.

CWM 3:36-37, 87-90 *ది మదర్*

వైరుధ్యాలు - ప్రగతి ప్రేరకాలు

భావాలు సూక్తులు : శ్రీ అరవిందులు

88 - తాను బ్రతకడం కోసం మృత్యువు ప్రపంచాన్ని నిర్మించింది. మృత్యువును రద్దు చేయగలవా? అప్పుడు జీవితం కూడా నశించిపోతుంది. నీవు మృత్యువును రద్దు చేయగలవు, కాని దానినొక మహనీయ జీవనంగా రూపాంతరీకరించగలవు.

89 - తాను ప్రేమించగలందులకు కర్కశత్వం చేత ప్రపంచం నిర్మితమైంది. కర్కశత్వాన్ని రద్దు చేయగలవా? అప్పుడు ప్రేమ కూడా నశిస్తుంది. నీవు కర్కశత్వాన్ని రద్దు చేయలేవు, కాని దానిని దానికి వ్యతిరేకించే ఒక భయంకర దివ్యప్రేమ ఆనందాలలోకి రూపమార్పిడి చేయగలవు.

90 - తాము తెలుసుకోగలందుకు, అవిద్య, తప్పులచే ప్రపంచం నిర్మితమైంది. అజ్ఞానాన్నీ, తప్పునూ రద్దు చేస్తావా? అప్పుడు జ్ఞానం కూడా నశించిపోతుంది. నీవు అజ్ఞానాన్ని తప్పును రద్దు చేయలేవు. నీవు వాటిని, పూర్తి దేదీప్యమాన హేతుబుద్ధి అతిక్రమణగా మార్చి వేయగలుగుతావు.

91 - జీవితం ఒక్కటే ఉండి మృత్యువు లేకపోయి ఉంటే, అమృతత్వ మనేది ఉండదు. ప్రేమ ఒక్కటే ఉండి, కర్కశత్వం లేకపోయి ఉంటే, సంతోషం అనేది ఒక నిరుత్సాహ, క్షణ భంగుర ప్రహర్షం మాత్రమే అవుతుంది. హేతుబుద్ధిఒక్కటే ఉండి అజ్ఞానం లేకపోయి ఉంటే, మన అత్యున్నత సిద్ధి, ఒక పరిమిత హేతుత్వాన్ని, ప్రాపంచిక వివేకాన్ని మించి వుండేదికాదు.

92 - మృత్యువు రూపాంతరీకరించబడితే, మహా జీవితం అవుతుంది. అంటే అమృతత్వం. కర్కశత్వ రూపమార్పిడి జరిగితే అది దివ్య ప్రేమ అవుతుంది. అంటే భరించనలవి గాని ప్రహర్షం. అవిద్యను వస్తుతః మార్చి వేస్తే అది వివేక, జ్ఞానాల ఆవలకు దుమికే దివ్య వెలుగు అవుతుంది.

మదర్ వ్యాఖ్యానాలు

భావం ఒకటే. అంటే వ్యతిరేకతలు, వైరుధ్యాలు పురోగతికి ఉత్ప్రేరకాలు. కర్కశత్వం లేకపోయి ఉంటే దివ్యప్రేమ నిరుత్సాహమైన దౌతుంది అని చెప్పడం... అభివ్యక్త,అనభివ్యక్తమైన దానికావల అస్తిత్వం కల దివ్య ప్రేమ సూత్రం, నిరుత్సాహతకు, కర్కశత్వానికి సంబంధమేమీ లేనిదై ఉంటుంది. పదార్థం తన అభివ్యక్తిని తీవ్రతరం చేయడానికి, వ్యతిరేకతలు వేగవంతమైన, చాలా ప్రభావవంతమైన ఉపాయాలు అనేది శ్రీ అరవిందుల భావనగా కన్పిస్తున్నది.

అనుభవంగా చెప్పాలంటే అన్నింటికంటే ముందు శాశ్వత దివ్యప్రేమలో ఎవరైనా సంపర్కంలోకొస్తే, అతనికి వెంటనే ఒక సంవేదన - ఎలా చెప్పాలి? ఒక అవగాహన, ఒక ఇంద్రియ సంవేదన కలుగుతుంది. అది అర్థం చేసుకోవడం కాదు, అదెంతగా మలచబడినా, సంసిద్ధం చేయబడినా 'తత్'ను

అభివ్యక్తం చేయజాలదు అనే అర్థంలో ఇది పూర్తిగా ఖాయం. సంవేదించేది, మొదటగా యీ విధమైన అసామర్థ్యతను. ఆ తరువాత అనుభవం వస్తుంది. ఒక రూపాన్నభివ్యక్తం చేసేదేదో దానిని 'కర్కశత్వం' అని ఖచ్చితంగా చెప్పలేం. ఎందుకనంటే మనకు తెలిసినటు వంటి కర్కశత్వం కాదది, కాని పరిస్థితుల సమగ్రతలోనివే అయిన ఒక కంపనం ప్రత్యక్షమౌతుంది. కొంత తీవ్రతతో, యిచట అభివ్యక్తమయ్యే ప్రేమను తిరస్కరిస్తుంది. ఖచ్చితంగా అది యిది : ప్రస్తుతం మనుగడలో వున్న ప్రేమ అభివ్యక్తిని తిరస్కరించేది, పదార్థ ప్రపంచంలో వున్నదేదో అది. నేను సాధారణ ప్రపంచాన్ని గురించి మాట్లాడడం లేదు. ప్రస్తుతమున్న చేతన అత్యున్నత స్థితిని గురించి మాట్లాడుతున్నాను. సంభవించిన దేనిని గురించో నేను మాట్లాడుతున్నది ఒక అసంభవం. ఈ వ్యతిరేకతచే ఎదుర్కోబడి ఆగిపోయిన చేతన భాగం, దివ్య ప్రేమ మూలానికి 'ఈ తిరస్కృతి అనుభవం లేకుండా, పొందలేనటువంటి తీవ్రతతో' సరాసరి విన్నవించుకొంటుంది. పరిమితులు భగ్నమౌతాయి, అంతకు ముందు అభివ్యక్తం కాని వరద క్రిందికి గ్రుమ్మరిల్లుతుంది. అంతకు ముందు వ్యక్తం కానిదేదో వ్యక్తం అవుతుంది.

మనం జీవన్మరణాలు అని చెప్పుకొనే వాటి దృక్పథం నుండి దీనిని చూచినపుడు ఒక అటువంటి స్పష్టమైన అనుభవం వున్నది. అది ఈవిధమైన నిరంతర 'ధ్యాస' లేక మృత్యు సన్నిధి, మృత్యు సంభావ్యత ఉంది. దానినే 'సావిత్రి'లో ఊయల నుండి సమాధి వరకూ సాగే ప్రయాణమంతటి యందూ మన వెంట ఎల్లప్పుడూ ఒక సహ ప్రయాణీకుడున్నాడు అని చెప్పారు. మనలో మృత్యు భయం, లేక మృత్యు సన్నిధి వెంటనంటి వుంటోంది. దీనితో పాటు జీవకణాలలో శాశ్వతత్వం కోసం ఒక దివ్య శక్తి పిలుపున్నది. ఈ నిరంతర భయం లేకపోతే తీవ్రతతో కూడిన ఆ పిలుపు ఉండేది గాదు. ఈ సమస్త విషయాలు అభివ్యక్తిని తీవ్రతరం చేసే మార్గాలు మాత్రమే దానిని పురోగమింప చేసి, దానిని మరింత పరిపూర్ణం చేసే మార్గాలు మాత్రమేనని అర్థం చేసుకొంటాడు. చాలా ఘనిష్టంగా దానిని సంవేదించ నారంభిస్తాడు. సాధనోపాయాలు మొరటైనవి గావచ్చు. అవెందుకంటే స్వయంగా అభివ్యక్తే చాలా మొరటైనది. శాశ్వతంగా పురోగమనాత్మకమైనది, అభివ్యక్తం గావడానికి అత్యంత పరిపూర్ణం, మరింత తగినదియైనకొద్దీ బాగా మొరటైన సాధనోపాయాలు, సూక్ష్మతరమైన వాటికి దారిస్తాయి. అటువంటి క్రూరమైన

వ్యతిరేకతల ఏవిధమైన అవసరం లేకుండా ప్రపంచం పురోగమిస్తుంది. ఇదెందుకనంటే ప్రపంచం ఇంకా తన పసితనంలోనే వుంది. మానవ చేతన పూర్తిగా ఇంకా తన శైశవ దశలోనే ఉంది.

ఇదొక చాలా ఘనిష్ట అనుభవం.

పురోగమించడానికి మరణించవలసిన అవసరం భువికి లేనప్పుడు, మృత్యువికెంత మాత్రం ఉండదు అనేది దానిననుసరించి ఉంటుంది. పురోగమించడానికి బాధపడవలసిన అవసరం భువికి లేనప్పుడు బాధపడడమనేది ఎంత మాత్రం ఉండదు. ప్రేమించడానికి, ద్వేషించవలసిన అవసరం భువికెంత మాత్రం లేనప్పుడు ద్వేషమికెంత మాత్రం ఉండదు.

సృష్టిని తన తమస్సు నుండి బయట పడవేసి, దానిని దాని సాఫల్యత వైపు సాగిపోయేటట్లు చేయడానికి, ఇది అత్యంత వేగవంతమైన అత్యంత ప్రభావవంతమైన ఆలంబనం.

(సుదీర్ఘ మౌనం)

బహుశా! అది త్వరగా జరిగిపోవచ్చు. కాని ప్రశ్న యిక్కడికి దారితీస్తుంది. సంక్లిష్టతను సారళ్యతలోనికి, కర్కశత్వాన్ని దివ్య ప్రేమలోనికీ అలా రూపాంతరం చెందిచే “తత్”ను ఆకర్షించడానికి ‘చాలినంత’ ఆకాంక్ష, చాలినంత తీవ్రత, ప్రభావం, ఇంకా అలా కొనసాగడమనే దానికి దారితీస్తుంది.

CWM 10:166-68 *ది మదర్*

మరణం ముట్టడి లేకపోతే

జీవితంకు ప్రకృతి నిరంతరం వేసే ప్రశ్నే మరణం. అది తననే ఇంకా కనుగొనలేదని ప్రకృతి జీవితానికి గుర్తు చేస్తుంది. ఒకవేళ మరణం దాడిలేనట్లయితే అదే అంసపూర్ణ స్థితిలో జీవి శాశ్వతంగా ఈ భూమిపై ఉండవలసి వస్తుంది. ఈ మరణం కారణంగానే ‘పరిపూర్ణ జీవితం’ అనే ఆలోచన, ఆ జీవిలో మేల్కొని, అది సాధించడానికి మార్గాలను, సాధ్యాసాధ్యాలను పరిశీలించే అవకాశం దానికి లభిస్తుంది. - ఆలోచనలు మరియు సంగ్రహావలోకనములు

*SABCL **16**వ భాగం, పుట **386***

కొద్దిగా జాగరూకుడైన ఏ వ్యక్తి అయినా తన జీవిత కాలంలో ఒక్కసారి అయినా తనకు తాను వేసుకునే ప్రశ్న - ఇది మనిషి తన ఆలోచనలో ఈ జీవితం నిరంతరాయంగా కొనసాగుతుంది అనే భ్రమలో వుంటాడు. కానీ ఎప్పుడైనా యాదృశ్చికంగానైనా దగ్గరగా మొదటిసారి మరణం పరిచయం అయినప్పుడు అతనిలో తిరోగమనం మొదలవుతుంది.

ఈ మరణం సున్నిత హృదయములను భయపెడుతుంది. ఇతరులకు అన్యాయంగా అనిపించి, వారిని ఆగ్రహమునకు గురిచేస్తుంది. 'ఎవరూ కోరుకోకుండానే, ఏమి అర్థం కాకుండానే ఈ రాక్షస ప్రహసనంలో భాగం ఎలా అవుతారు?' అని ప్రతీఒక్కరూ ఎవరికి వారు ప్రశ్నించుకునే వైఖరి ఉంది. 'చావడానికే అయితే మరి పుట్టడం ఎందుకు? కేవలం ఈ తిరోగమనం, విచ్ఛిన్నం కొరకే అయితే మరి ఇంత అభివృద్ధి, ఇన్ని రకాల జ్ఞాన పురోభివృద్ధికై ఆరాటం, కృషి ఎందుకు? కొందరు తమలో ఒక రకమైన తిరుగుబాటును చవిచూస్తే, కొంత బలహీనులు నిరాశ, నిస్పృహలకు లోనవుతారు. ఒకవేళ దీని అంతటి వెనుక ఒక సచేతన పరమేచ్ఛ ఉన్నట్లయితే ఈ పరమేచ్ఛ (చాలా) క్రూరమైన శక్తిగా కన్పిస్తుంది.

కానీ, శ్రీ అరవిందులు చెప్పేదేమిటంటే, పదార్థ చైతన్యంలో పరిపూర్ణత అనే అవసరాన్ని బహుశా... ఇది నిర్వివాద అంశం కాకపోవచ్చు. మేలుకొలుపడానికి, పురోగతి ఆవశ్యతకు ఇదొకా అనివార్య ఆలంబనం. ఈ మరణం అనే విపత్తు లేనట్లయితే ప్రాణులు అన్నీ తాము వున్న స్థితిలోనే తృప్తి చెంది వుండిపోతాయి అని శ్రీ అరవిందులు అంటారు. కానీ మనం విషయాలను వున్నవి ఉన్నట్లుగా అంగీకరించి, వాటి నుండి బయటపడే మార్గమును చూడాలి. వాస్తవం ఏమిటంటే, సమస్త విశ్వము, సమస్త సృష్టి నిరంతర అభివృద్ధి దిశగా అడుగులు వేస్తూ ఒక పరిపూర్ణత వైపుకు సాగుతూ ఉంటుంది. ఒక పరిపూర్ణ స్థితికి చేరుకున్నాము అనుకునే లోపే అది ఇంకా అసంపూర్ణమైనది అని మనకు (విశ్వంకు) అర్థం అవుతుంది. చైతన్యపు అతి సూక్ష్మ స్థితి ఈ అభివృద్ధిని అనుసరిస్తూ ఒక ఉన్నత ప్రమాణాలకు చేరుకుంటేనే ఈ లయబద్ధ ప్రగతి, విశ్వ పురోభివృద్ధి లయను, ఆకృతిని పోలి ఉండి, దైవ ప్రగతి యొక్క లయను చేరుకుంటుంది. కానీ ఈ భౌతిక ప్రపంచము దృఢమైనది, మొండిది. దానిలో రూపాంతరీకరణ చాలా చాలా నెమ్మదిగా సాగుతుంది. అది ఎంత నెమ్మదిగా సాగుతుంది అంటే ఈ మానవ

చైతన్య పరిశీలనకు దాదాపుగా అందనిది లేదా కాల గమనములో కొలవలేనిది, గ్రహించలేనిది అయి ఉంటుంది. అందువల్లనే అంతః మరియు బాహ్య గమనములో నిరంతరం ఒక అసమతుల్యత ఉంటుంది.

ఈ సమతుల్యత లేకపోవడం మరియు బాహ్య రూపాలు అంతఃపురోభివృద్ధిని అనుసరించలేకపోవడం కారణంగా రూపాలలో మార్పులు మరియు క్షీణత ఆవశ్యకత ఏర్పడుతుంది. కానీ ఒకవేళ సమాన లయబద్ధతను పొందడానికి, ఈ పదార్థములోనికి సరిపడినంత చైతన్యమును చొప్పించ గలిగితే ఒకవేళ ఈ పదార్థము అవసరమైనంత నమ్యత (వంగే గుణము) పొంది అంతః పురోభివృద్ధిని అనుసరించగలిగితే, అందువలన మరణం అనేది అవసరమే ఉండదు.

శ్రీ అరవిందుల ప్రకారం ఈ ప్రకృతి, ఈ పదార్థ చైతన్యములో అవసరమైన ఆకాంక్షను, నమ్యతను మేల్కొల్పడానికి ఒక విభిన్నమైన మార్గమును కనుగొన్నది.

జడత్వము అనేది పదార్థము యొక్క బలమైన లక్షణము అనేది విస్పష్టము. అలానే ఈ మరణం అనే హింస లేనట్లయితే, బహుశా ఈ వైయక్తిక చైతన్యము ఎంతటి జడత్వములో ఉంటుండొవచ్చు అంటే మార్పు కంటే కూడా ఈ శాశ్వత అసంపూర్ణత్వమే మేలని అనిపించేంత. అదీ సాధ్యమే.

ఏది ఏమైనా, పరిస్థితి ఇలానే ఉంటుంది. కానీ కొంత జ్ఞానము కలిగిన మనకు (మానవులకు) దీనిని మార్చాల్సిన అవసరం ఉంది అని ఈ పదార్థములోనికి ఎంత వీలయితే అంత మృదువైన, నమ్యత గల, అభివృద్ధి దిశగా రూపాంతరీకరించగలిగే ప్రకంపనలు చొప్పించగలిగే శక్తిని, చైతన్యమును, పరాక్రమమును ఆహ్వానించాలని అనుకుంటాము.

ఈ క్రమములో పదార్థ విషయాల (లౌకిక) పట్ల అనుబంధముఅనేది ఒక పెద్ద అవరోధము అనేది విదితమే. ఎవరికైతే నిగూఢ జ్ఞానము వుంటుందో వారు చాలా వేగంగా పురోభివృద్ధి వైపునకు కదలాలని అనుకుంటున్నారు అని ప్రకృతి కనుగొనకలుగుతుంది. ప్రకృతి తన యాత్రను, వరుస ప్రయత్నాలను, అపజయాలను, వినూత్న ఆరంభాలను, సరికొత్త ఆవిష్కరణలను, తను కల్పించుకున్న మార్గములను, అనూహ్య అనుభవాలను చాలా ఇష్టపడుతుంది. ఆ మేరకు తన ప్రయాణం ఎంత దీర్ఘంగా ఉంటే ఆ

మేరకు తనకు అంత ఆనందదాయకము అని ఎవరైనా చాలా సులభంగా చెప్పగలరు.

కానీ ఎవరైనా అతి మంచి ఆటనే (మార్గమునే) ప్రయత్నిస్తారు కదా! అంతటినీ మార్చాల్సిన అవసరం ఏదో ఒక సమయంలో అవసరం అవుతుంది. అభివృద్ధి చెందాలంటే నాశనం చేయాల్సిన అవసరం లేని ఆటను కలగంటారు. ఎలా అంటే - కొత్త దారులను, కొత్త మార్గములను, సరికొత్త వ్యక్తీకరణలను కనుగొనడానికి అభివృద్ధి చెందాలనే ఆకాంక్ష చాలు అని, జడత్వము, నిరుత్సాహము, నీరసము, అర్థం చేసుకోలేకపోవడము, ఉదాసీనతను జయించడానికి ఉత్సాహము కావలసినంత ఉంటే సరిపోతుంది అని.

కొంత అభివృద్ధిని సాధించగానే ఈ శరీరం ఎందుకు విశ్రాంతి తీసుకుంటుంది? అది అలసిపోయింది కాబట్టి. అది (శరీరం) ప్రకృతిలో, నీవు కొంతసేపు ఆగాలి, నాకు విశ్రాంతికి కొంత సమయం కావాలి అని కోరుతుంది. ఈ చిన్న కారణమే లేదా విశ్రాంతే దానిని మరణం వైపుకు నడిపిస్తుంది. కానీ ఒకవేళ ఈ భౌతిక శరీరం దాని లోపల ఒక ఉత్సాహమును నింపుకుని - మరి కొంత మంచిగా ప్రయత్నించాలనీ, మరికొంత పారదర్శకంగా, సుందరంగా, కాంతివంతముగా, నిత్య యవ్వనంగా మారడానికి ప్రయత్నించినట్లయితే అది ఈ ప్రకృతి యొక్క భయంకరమైన మరణం అనే హాస్యము నుండి తప్పించుకోగలుగుతుంది.

ప్రకృతికి ఇదంతా అంత ప్రాముఖ్యమైనది ఏమీ కాదు. ఆమే దీనిని మొత్తంగా ఒక విశాల దృష్టితో చూస్తుంది. ఏమీ కోల్పోయినట్లుగా భావించదు. సంపూర్ణ పురోభివృద్ధి దిశగా ప్రయాణంలో భాగంగా భావిస్తుంది. ఆమెకు ఇది అంతా కేవలం చిన్నచిన్న మొత్తాలను మళ్లీ కలపడం వంటిది మాత్రమే. అసంఖ్యాకమైన చిన్న, మామూలు మూలకాలను ఒక కుంభంలో వేసి కలిపితే దానిలో నుండి ఒక వినూత్నమైనది పుట్టుకొస్తుంది అని అనుకుంటుంది. కానీ ఈ క్రీడ అందరినీ అబ్బుర పరచదు. ఎవరైనా ప్రకృతి చైతన్యమంత, విశాల చైతన్యమును కలిగిన వారైతే, ఆమె కంటే బలవంతులైతే అదే పనిని వారు ఆమె కన్నా మెరుగైన రీతిలో చేయవచ్చు కదా? ప్రస్తుతం మనం ఇదే సమస్యను ఎదుర్కొంటున్నాము. క్రిందకు దిగి వచ్చి ప్రకటితమవుతూ, పని చేసే శక్తి సహాయముతో ఎవరైనా ఒకరు ఈ బ్రహ్మాండమైన క్రీడను, పనిని

తమ చేతులలోనికి తీసుకుని, దానిని మరింత సుందరంగా, సామరస్య పూర్వకంగా సత్యంగా చేయవచ్చు కదా?

అందుకు, ఆ శక్తిని అందుకోగలిగి, సాధ్యమైన సాధనా మార్గమును రూపకల్పన చేసుకోగలిగిన శక్తివంతమైన మేధాశక్తి అవసరం అవుతుంది. దీనికై ప్రకృతి పద్ధతులే కాక వేరే పద్ధతులు కూడా ఉన్నాయి అనే ప్రకృతిని ఒప్పించగలిగిన చైతన్య పూరితమైన జీవుల ఆవశ్యకత ఉంది. ఇది పిచ్చితనంవలె ఉండవచ్చును కానీ అన్ని క్రొత్త విషయాలు సత్యాలు (నిజాలు) అని నిరూపణ అయ్యేంత వరకు పిచ్చివిగానే అనిపిస్తాయి.

ఇప్పుడు ఈ పిచ్చితనం నిజమయ్యే సమయం ఆసన్నమయ్యింది. బహుశా, మనం ఈ భువి మీదకు వచ్చిన కారణాలు మనలో చాలామందికి తెలియకపోవచ్చునేమో కానీ, చాలా చైతన్య పూరిత కారణాలే ఉన్నాయి. ఈ పిచ్చితనంను నెరవేర్చుకోవడానికి లేదా చేరుకోవడానికి మనల్ని మనం సంసిద్ధుల్ని చేసుకోవాలి. ఈ పిచ్చిలో జీవించడం ఈ సంసిద్ధత అనేది ఎంతో విలువైనది.

CWM 9:33-36 — *శ్రీమాత*

374 - నీవు దేనిని మరణం అని పిలుస్తున్నావు? దైవం మరణించగలదా? మరణానికి భయపడే ఓ ప్రాణీ! జీవితం ఆడుతూ నీ దగ్గరికి భయం అనే ముసుగులో, మరణపు శిరస్సుతో వచ్చింది.

375 - భౌతిక అమృతత్వాన్ని, మరణాన్ని సాధించడానికి గల మార్గం అనేది మనం తీసుకునే అవకాశం మాత్రమే కానీ, ప్రకృతి నిర్బంధము వల్ల కాదు. కానీ ఎవరు ఒకే కోటును వంద సంవత్సరాల వరకు ధరించాలనీ, లేదా మార్పు లేని ఒకే రకమైన, ఇరుకైన ఇంట్లో శాశ్వతంగా నివసించాలని కోరుకుంటారు?

CWM 12:473 — *శ్రీ అరవిందులు*

భౌతికంగా మరణమంటే ఏమిటి?

ప్ర: భౌతిక దృక్కోణంలో మరణం అంటే ఏమిటి?

మరణం అనేది భౌతిక శరీరాన్ని రూపొందించే కణాల వికేంద్రీకరణ, వ్యాప్తికి సంబంధించిన దృగ్గోచర సంవిధానం.

అమరత్వాన్ని స్వభావంగా కల చేతన, భౌతిక ప్రపంచంలో తనను తాను వ్యక్తపరచుకోడానికి, ఎక్కువ కాలమో లేదా తక్కువ కాలమో నిలిచిఉండే భౌతిక రూపాలను తీసుకుంటుంది.

భౌతిక పదార్థం ఈ చేతన కోసం బహుముఖంగా పరిపూర్ణత్వం శాశ్వతత్వం వైపు తొందరగా ఎదుగుతున్న వ్యక్తీకరణకు మాధ్యమంగా మారడానికి రూపాంతరం చెందుతుంది.

ప్ర: వికేంద్రీకరణ ఒకేసారి జరుగుతుందా లేక స్థాయిల వారీగా జరుగుతుందా?

ప్రతిదీ ఒక్కసారిగా వికేంద్రీకరణ (విడిపోదు) జరగదు. అందుకు చాలా సమయం పడుతుంది.

భౌతిక జీవికి సంబంధించిన కేంద్ర సంకల్పం అన్ని కణాలను కలిపి ఉంచాలనే దాని సంకల్పాన్ని వదులుకుంటుంది. అది మొదటి దృగోచర సంవిధానం. ఇది ఒక కారణం లేదా మరొక కారణంగా విడిపోవడాన్ని అంగీకరిస్తుంది. సరిచేయలేని అస్తవ్యస్థతకి సంబంధించిన భావన బలమైన కారణాలలో ఒకటి. మరొకటి సమన్వయం, సమన్వయ ప్రయత్నాన్ని కొనసాగించడం పట్ల ఒక రకమైన తిరుగుబాటు. వాస్తవానికి, అసంఖ్యాకమైన కారణాలు ఉన్నాయి, కానీ ఒక హింసాత్మక దుర్ఘటన తప్ప, ఏదో ఒక కారణంగా అన్నింటినీ కలిపి ఉంచే సమన్వయ సంకల్పాన్ని కొనసాగించకుండా త్యజించడమే అనివార్యంగా మరణానికి దారి తీస్తుంది.

ప్ర: "కణాల చెల్లాచెదురు" అనే మాటలో, "చెల్లాచెదురు" అనే పదానికి ప్రత్యేక అర్థం ఏమైనా ఉందా? అలా ఉంటే, అది ఏమిటి?

నేను కణాల చెల్లాచెదురు అనే పదాన్ని దాని అత్యంత భౌతిక అర్థంలో ఉపయోగించాను. కణాలని శరీరంగా పట్టి ఉంచే ఏకాగ్రత అంతరించి, శరీరం విడిపోయినప్పుడు, ప్రత్యేకంగా అభివృద్ధి చేయబడి, వాటిలోని దివ్య ఉనికిని గురించి స్పృహతో ఉన్న కణాలన్నీ చెల్లాచెదురుగా విడిపోతాయి. అప్పుడు

ప్రతి ఒక్క కణంలోనూ ఉన్న చేతనకు సంబంధించిన దివ్యసన్నిధి సంక్రమణం ద్వారా, ఇతర కలయికలలోకి ప్రవేశించి వాటిల్లో మేల్కొంటుంది. ఈ విధంగా, ఏకాగ్రత, అభివృద్ధి, వ్యాప్తికి సంబంధించిన ఈ సంవిధానం ద్వారా, పదార్థమంతా పరిణామం చెంది, సంక్రమణం ద్వారా నేర్చుకుంటుంది, సంక్రమణం ద్వారా అభివృద్ధి చెంది, సంక్రమణం ద్వారా అనుభవాన్ని పొందుతుంది.

సహజంగా, కణాలు శరీరంతో కరిగిపోతాయి. ఇతర కలయికలలోకి ప్రవేశించే కణాల చేతన గురించి నేను చెప్పాను.

ప్ర: సహకారం, సమన్వయ ప్రయత్నాన్ని కొనసాగించడం వల్ల భౌతిక జీవికి ఏవగింపు ఎందుకు కలుగుతుంది?

సాధారణంగా, ఈ ఏవగింపు జీవికి సంబంధించిన ఒక భాగంలో (ముఖ్యమైన భాగం, ప్రాణికమైన లేదా మానసికమైన కావచ్చు) పురోగతిని పూర్తిగా తిరస్కరించినప్పుడు సంభవిస్తుంది. కాబట్టి, భౌతికంగా, ఇది కాలక్రమేణా వచ్చే క్షీణతకు వ్యతిరేకంగా పోరాడేటప్పుడు ఏవగింపుగా వ్యక్తమవుతుంది.

ప్ర: భౌతిక జీవికి సంబంధించిన కేంద్రీయ సంకల్పానికి, సుస్థాపిత కణాలకి మధ్య సంబంధం ఎక్కడ ఉంటుంది? ఎలా ఉంటుంది?

కణాలు విశ్వ నిర్మాణానికి అనుగుణంగా ఉండే అంతర్గత కూర్పు లేదా నిర్మాణాన్ని కలిగి ఉంటాయి. కాబట్టి ఒకే విధమైన బాహ్య మరియు అంతర్గత స్థితుల మధ్య బంధం స్థాపించబడి ఉంటుంది.... ఇది “బాహ్యమైనది” కాదు, కానీ ఇది వ్యక్తికి బాహ్యమైనది. అంటే, కణం, దాని అంతర్గత కూర్పులో ఉన్న స్థితికి అనుగుణంగా, విశ్వ కూర్పులో ఉన్న కంపనాన్ని గ్రహిస్తుంది. ప్రతి కణం పూర్తిగా ప్రకాశించే కేంద్రంతో విభిన్న ప్రకాశాలతో కూడి ఉంటుంది, కాంతికి కాంతికి మధ్య బంధం ఏర్పడుతుంది. అంటే, సంకల్పం, కేంద్ర కాంతి, జీవి అంతర్గత సంబంధం ద్వారా సంబంధిత కాంతులను తాకడం ద్వారా కణాలపై పనిచేస్తాయి. ప్రతి కణం విశ్వ ప్రపంచానికి సారూప్యత కలిగిన చిన్ని ప్రపంచం.

ప్ర: సంకల్పం, పదార్థ రూపం లేని కేంద్రీయ కాంతి, కణానికి సంబంధించిన స్థూల పదార్థంపై ఎలా పని చేస్తుంది?

ఇది "సంకల్పం పదార్థంపై ఎలా పని చేస్తుంది?" అని అడగడం వంటిది. జీవితమంతా ఇలాగే ఉంటుంది. మొత్తం సృష్టి సంకల్పానికి సంబంధించిన చర్యల ఫలితమని, సంకల్పం లేకుండా, పదార్థం జడమైనది, నిశ్చలంగా ఉంటుందని, జీవితాన్ని సాధ్యం చేసే పదార్థంపై సంకల్పానికి సంబంధించిన ప్రకంపనలు పనిచేస్తాయన్నది వాస్తవం. లేకపోతే జీవితం ఉండదు.

ప్ర: కాలక్రమేణా వచ్చే క్షీణతను నివారించడానికి వికాసం చెందాలనే సంకల్పం సరిపోతుందా? భౌతిక జీవి ఈ క్షీణతను ఎలా నిరోధించగలదు?

శరీర రూపాంతరీకరణ అంటే సరిగ్గా అదే భౌతిక కణాలు చేతనావంతం కావడమే కాదు, యథార్థ చిత్-శక్తిని గ్రహిస్తాయి. అంటే, అవి ఈ ఉన్నత చేతన చేసే పనిని అనుమతిస్తాయి. అదే రూపాంతరీకరణ కార్యం.

ప్ర: భౌతిక అస్తిత్వం గురించి ఒక వ్యక్తి ఎలా స్పృహలోకి వస్తాడు?

మానవజాతి, దాదాపు సమస్త మానవజాతి, భౌతిక అస్తిత్వం గురించి మాత్రమే స్పృహ కలిగి ఉంది. విద్య వలన, తమ ప్రాణికంపై, మనస్సు యెఱుక ఉన్న మనుషుల సంఖ్య పెరుగుతోంది. వారి చైత్య పురుష గురించి యెఱుక ఉన్న మానవుల విషయానికొస్తే, వారు చాలా తక్కువ.

"భౌతిక అస్తిత్వానికి సంబంధించిన యెఱుకను ఎలా మేల్కొల్పుతారు?" అని నీ ప్రశ్న అయితే, శారీరక విద్యా లక్ష్యం ఖచ్చితంగా అదే. శారీరక విద్య కణాలకు యెఱుకను నేర్పుతుంది. కానీ మెదడు అభివృద్ధి విషయానికొస్తే, అధ్యయనం, పరిశీలన, తెలివికి సంబంధించిన విద్య, అన్నింటికంటే ముఖ్యంగా పరిశీలన, తార్కికత ద్వారా మెదడు అభివృద్ధి చెందుతుంది. సహజంగా, వ్యక్తిత్వ కోణం నుండి, చైతన్యానికి సంబంధించిన సమస్త విద్య యోగం.

CWM 10-27-30, 80-84 — మదర్

ప్ర: మరణం తరువాత, ఒకసారి భౌతిక అస్తిత్వం నుండి, అతని ప్రాణిక, మానసిక అస్తిత్వాల నుండి వేరు చేయబడినప్పుడు, ఆత్మ తన గురించి. తను ఉన్నాననే ఉనికిని గురించి ఎలా స్పృహలో ఉంటుంది?

ఆత్మ పరమాత్మ యొక్క ఒక రవ్వ, విస్ఫులింగం. ప్రభువు తన అస్తిత్వాన్ని గురించి స్పృహలో ఉండడానికి ఒక శరీరం ఎలా అవసరమో నేను చూడలేదు.

ఘడియ, ఘడియకూ ప్రలోభపెట్టే నిత్యుడాతడు
అతికొద్ది తావులోని అనంతుడాతడు
మృత్యుబాహువులలో అమృతుడాతడు

(సావిత్రి, 4వ సంస్కరణ, పుట. 516)

మృత్యు ఘడియ

మరణం పట్ల సరైన వైఖరి

పరిస్థితి ఏదైనప్పటికీ, దానిని అనుకూలంగా చూడడం నీ మనసుకు అలవాటు అయితే, అది నీకు ప్రతికూలంగా ఉండదు. ఇది బాగా తెలిసిన విషయమే, మనస్సు ఒక విషయాన్ని అంగీకరించడానికి నిరాకరించినంత కాలం, దానికి వ్యతిరేకంగా పోరాడుతున్నంత కాలం, దానిని అడ్డుకోవడానికి ప్రయత్నించినంత కాలం, హింసలు, ఇబ్బందులు, తుఫానులు, అంతర్గత పోరాటాలు, అన్ని బాధలు ఉంటాయి. కానీ "మంచిది, ఇదే జరగాలి, ఇలాగే జరగాలి" అని మనసు ఒప్పుకున్న నిమిషం, ఏది జరిగినా నువ్వు సంతృప్తి చెందుతావు. కొంతమంది వ్యక్తులు వారి శరీరంపై, మనసుపై నియంత్రణ కలిగి ఉన్నారు. అలాంటివారు, కొంతమంది మార్మికుల గురించి నేను ఆ రోజు నీకు చెప్పాను: వారు అనుభవించిన బాధలు ఒక క్షణంలో దశలను దాటడానికి, సాక్షాత్కారాన్ని అనుభవంలోకి తెచ్చుకోవడానికి, లక్ష్యాన్ని (భగవంతునితో ఐక్యత) సాధించడానికి వారికి ఒక విధమైన సోపానాన్ని నిలుపుతాయని వారు భావించినప్పుడు, వారుఅసలు బాధలను అనుభవించరు. వారి శరీరం మానసిక భావనతో పూత పూసినట్లుగా ఉంటుంది. ఇది చాలా తరచుగా జరుగుతుంది, నిజంగా ఉత్సాహం ఉన్నవారిలో ఇది చాలా సాధారణ అనుభవం. అన్నింటికంటే, ఎవరైనా ఏదైనా కారణాల వల్ల లేదా మరేదైనా గానీ శరీరాన్ని విడిచిపెట్టి, కొత్త దేహం తీసుకోవలసి వస్తే, ఒకరి మరణాన్ని ఆమోదయోగ్యం కాని ఓటమిగా మార్చడం కంటే అద్భుత, సంతోషకర, ఉత్సాహభరితమైనదిగా చేయడం మంచిది కాదా? దేహాన్ని అంటిపెట్టుకుని ఉన్నవారు, ముగింపును ఒకట్రెండు నిమిషాలు అయినా ఆలస్యం చేయడానికి ప్రయత్నించే వారు, భయానక వేదనకు ఉదాహరణగా నిలిచే వారు, వారు తమ ఆత్మ గురించి స్పృహలో లేరని చెప్పవచ్చు.

CWM 4: 354

మరణం ఒక ఆలంబనం మాత్రమే

ముఖ్యంగా, ఇది బహుశా ఒక ఆలంబనం కాదా? ఈ ప్రమాదాన్ని ఒక ఆలంబనంగా మార్చుకోవచ్చు. ఒక వ్యక్తి చేతనతో ఉన్నట్లయితే, దానిని

అన్నిటిలాగే ఒక అందమైన దానిగా, చాలా అందమైన దానిగా చేయొచ్చు. ఈ విషయాన్ని గుర్తు పెట్టుకోండి, భయపడని వారు, ఆందోళన చెందనివారు, ఎటువంటి మొండితనం లేకుండా మరణించగల వారు దాని గురించి ఎప్పుడూ ఆలోచించరు, ఎవరు ఈ "భయానకత" ఎదురుపడినప్పుడు దాని నుంచి తప్పించుకోకుండా, వీలైనంత దూరంగా నెట్టడానికి ప్రయత్నించకుండా ఉండి, అన్ని వేళలా వెంటాడబడతారో, అటువంటివారు, సందర్భం వచ్చినప్పుడు, తల ఎత్తి, నవ్వుతూ, "ఇదిగో ఇక్కడ ఉన్నాను" అని చెప్పగలరు.

తమ జీవితాన్ని సాధ్యమైనంత సద్వినియోగం చేసుకోవాలనే సంకల్పం వారికే ఉంటుంది, "అవసరమైనంత కాలం, చివరి నిమిషం వరకు నేను ఇక్కడే ఉంటాను, నా లక్ష్యాన్ని సాధించే మార్గంలో నేను ఒక్క క్షణం కూడా కోల్పోను" అని చెప్పే వారు, అటువంటివారు అవసరం వచ్చినప్పుడు, తమను తాము ఉత్తమంగా చూపించుకోగలరు. ఎందుకు? ఇది చాలా సులభం, ఎందుకంటే వారు వారి ఆదర్శ సత్యం, ఆదర్శంలో నివసిస్తున్నారు, ఎందుకంటే అదే వారికి నిజమైన విషయం, వారి ఉనికికి కారణం, అన్ని విషయాలలో వారు ఈ ఆదర్శాన్ని, ఈ ఉనికికి కారణాన్ని చూడగలరు, వారు భౌతిక జీవితపు దుర్భరత్వంలోకి ఎన్నడూ రారు.

కాబట్టి, ముగింపు:

మరణాన్ని కోరుకోకూడదు.

ఎప్పటికీ చావడానికి సంకల్పించకూడదు.

చనిపోవడానికి ఎప్పుడూ భయపడకూడదు.

అన్ని పరిస్థితులలో ఒక వ్యక్తి తనను తాను అధిగమించాలనే సంకల్పంతో ఉండాలి.

CWM 4:354

ఒక చనిపోయిన వ్యక్తి దేహాన్ని గౌరవించాలా? అయితే ఎలా?

అది సజీవమైనదైనా, నిర్జీవమైనదైనా ప్రతి దానినీ గౌరవించాలి. దైవ చేతనలో ప్రతిదీ సజీవమే అనే విషయం తెలుసుకో.

గౌరవాన్ని హృదయంలో ఆంతరిక వైఖరిలో అనుభూతి చెందాలి.

మరణ భయం

ఒక వ్యక్తి మరణించవలసినపుడు మరణిస్తాడు. చనిపోవాలని లేనపుడు చనిపోడు. మీరు మృత్యు ప్రమాదంలో ఉన్నప్పుడు కూడా. అది మీరు మరణించ వలసిన ఘడియ కానపుడు మీరు మరణించరు. కానీ మీరు అపాయానికి దూరంగా ఉన్నప్పటికీ, మీ కాలిపై ఒక చిన్న గీత కూడా మీ మరణానికి దారి తీయవచ్చు. ఎందుకంటే ఆ సమయం ఆసన్నమయింది కనుక. అందుకని భయానికి అర్థం లేదు. మీరు చేయగలిగినదేమిటంటే : మీరొక చేతనాస్థితిలోకి ఎదిగి అక్కడి నుండి అది అలా జరగవలసి ఉంది. అది తప్పించలేని సత్యంగా గుర్తించబడింది. కనుక దానిని మనం అంగీకరించాలి, కానీ చింతించవలసిన అవసరం లేదు. అది రావలసినపుడే వస్తుంది. కనుక నేను భయపడవలసిన అవసరం లేదు. అది ఖచ్చితంగావస్తుంది. కనుక దాని గురించి భయపడకుండా ఉండటం మంచిది. ఇంకా అందుకు భిన్నంగా సహజంగా సంభవించవలసిన దానిని అంగీకరించడం ఉత్తమం. ఇది విదితమయిన పరిష్కారమే. అందరూ అనుసరించే మార్గమిదే. మరొకటి ఉంది. మరింత కష్టతరమయినది. కానీ దీనికన్నా ఉత్తమమయినది. అది మనకి మనం చెప్పుకోవడంలో ఉందని నేను నమ్ముతాను. నేను ఈ శరీరం కాదని తనలో సత్యమైనదేమిటో తెలుసుకోవడానికి ప్రయత్నించడం. తన అంతరాత్మను కనుగొనేంత వరకు ఆ వెంటనే అది మీకు అర్థమవుతుంది. అమృతత్త్వపుతత్వం అర్థమవుతుంది. మనిషి తెలుసుకుంటాడు. వెళ్ళటం, రావటం అనేది ఒక వీలు కల్పించుకోవడం మాత్రమే. పాదరక్షలు చిరిగిపోయినప్పుడు వాటిని చూసి నేను ఏడవను. వాటిని వదిలిపెట్టేస్తాను. చెప్పులు అరిగిపోయినపుడు పారేస్తాను కానీ వాటి కోసం విలపించను.

చైత్యపురుష తన కార్యసాధన కోసం ఈ శరీరాన్ని తీసుకుంది. కానీ దానిని వదిలివేయవలసిన సమయం వచ్చినప్పుడు ఎప్పుడైనా అది ఏ కారణం చేతనైనా నిరుపయోగమయినపుడు ఆ శరీరాన్ని నిర్భయంగా వదిలివేస్తాడు. అది చాలా సహజమయిన ప్రక్రియ. ఏ మాత్రం విచారించకుండా చేయవలసిన పని అంతే.

మీరు మీ అంతర్మాతలో స్థిరమైనపుడు చాలా అప్రయత్నంగా, యధేచ్ఛగా మీకా భావన కలుగుతుంది. మీరు ఐహికమయిన జీవితానికి అతీతంగా

ఎగసి అమృతత్వ భావనను పొందుతారు. నేనిది ఉత్తమమయిన పరిష్కారంగా భావిస్తాను.

మనం తెలుసుకోవలసిన మూడవ విషయం కూడా ఒకటి ఉంది. కానీ అందుకు ఒక వ్యక్తి ఒక శక్తివంతమైన యోగి అయి ఉండాలి. మరణం అనివార్యమని తెలిసిననాడు, అది ఇంతవరకూ సంభవిస్తున్న ఒక ప్రమాదమని (ఇంతవరకూ అందరి విషయంలో జరుగుతున్నదని) దానిని మనం అంగీకరించాలి. ఇకపై ఈ ప్రమాదాన్ని అధిగమించి జయించాలనే సంకల్పాన్ని పెంపొందించుకోవాలి. కానీ ఈ ప్రకృతి ధర్మానికి సామూహిక సూచనలకు, ఈ అవనిపై అలవాట్లకు విరుద్ధమయిన, భయంకరమైన, భీకరమైన పోరాటం. మీరు దేనికీ జంకని ప్రథమస్థాయి యుద్ధవీరులయితే తప్ప ఈ పోరాటాన్ని ప్రారంభించకుండా ఉంటే మంచిది. మీరు వెనుకడుగు వేయని సాహసోపేత వీరులయితే తప్ప మీరు పోరాడలేరు. ఎందుకంటే అడుగడుగునా, క్షణక్షణం ఎంతగానో లోతుగా పాతుకుపోయిన విషయాలపై యుద్ధం చేయవలసి ఉంటుంది. అది అంత సులభమయిన విషయం కాదు.

CWM 5:315-16

ఆత్మ చుట్టూ విభిన్న అంశాలను చైతన్యవంతంగా వ్యవస్థీకరించుకోవటం

కొన్నిసార్లు వ్యక్తులు మరణించేటపుడు వారు చనిపోబోతున్నట్లు వారికి తెలుస్తుంది. వాళ్ళు ఎందుకు ఆ అదృశ్యశక్తిని వెళ్ళిపొమ్మని చెప్పరు?

అవును అది వ్యక్తులపై ఆధారపడి ఉంటుంది. రెండు విషయాలు అవసరం. మొట్టమొదట మీలో ఏదీ కూడా ఏ అంశం కూడా మరణించాలని కోరుకోకూడదు. అది తరచుగా జరగదు. మీలో ఎక్కడో ఎపుడూ ఒక పరాజితుడుంటాడు. ఏదో అలసిపోయి ఉంటుంది. లేదా విరక్తి చెందినది, విసిగి వేసారిపోయినది, లేదా సోమరితనమో లేదా పోరాడటానికి సుముఖంగా లేనిదేదో ఉంటుంది. అయితే ఇది పూర్తి అయిపోని, అదే మంచిది అంటుంది. అది చాలు మీరు మరణిస్తారు. కానీ ఇది సత్యం. మీలో ఏదీ కూడా ఖచ్చితంగా ఏదీ మరణించడానికి అంగీకరించకపోతే మీరు మరణించరు. ఎవరైనా మరణించాలంటే ఒక్క క్షణం. ఒక క్షణంలో పదవవంతయినా అతని అంగీకారం చెబితే చాలు. ఈ క్షణమాత్ర అంగీకారం లేకపోతే అతను

మరణించడు.

సమస్త భౌతిక, ప్రాణిక ధర్మాలను బట్టి నిజంగా చనిపోవలసిన వారు. నాకు కొంతమంది తెలుసు కానీ వాళ్ళు అందుకు నిరాకరించారు. నేను చనిపోను అన్నారు. వాళ్ళు జీవించి ఉన్నారు. మరికొంత మంది అసలు చనిపోవలసిన అవసరం లేనివాళ్ళు 'ఓ అలానే మరీ మంచిది. తొందరగా ముగిసిపోతుంది' అన్నారు. అంతే అయిపోయింది. అది చాలు. అంతకన్నా ఎక్కువ ఏమీ అవసరం లేదు. మీకొక నిరంతరమయిన అభిలాషఉండనవసరం లేదు. మీరిలా అంటే చాలు. 'మంచిది, నాకిది సరిపోతుంది' అంతే ముగిసిపోతుంది. నిజంగా అలానే ఉంటుంది. మీ మంచం ప్రక్కనే మృత్యువు నిలబడి ఉంటుంది. అతనితో అనండి 'నువ్వు నాకు వద్దు వెళ్ళిపో అని. అతను తలవంచి వెళ్లిపోతాడు. కానీ సాధారణంగా దారి ఇవ్వటం జరుగుతుంది. ఎందుకంటే పోరాడాలంటే ఎంతో దృఢంగా ఉండాలి. ఎంతో ధైర్యంగా సహనంతో ఉండాలి. జీవిత ప్రాధాన్యతపై ఎంతో విశ్వాసం కలిగి ఉండాలి. ఉదాహరణకి చాలా దృఢంగా, తానింకా జీవితంలో ఏదో సాధించాలని భావించే వ్యక్తులయి ఉండాలి. అతను తప్పకుండా అది సాధించగలుగుతాడు. కానీ ఎవరికి తెలుసు. అతనిలో లేశమంత అయినా లోపల ఎక్కడో ఒక పరాజితుడు ఉంటే అతను లొంగిపోయి 'అవును' అంటే? ఇక్కడే ఆత్మయొక్క ఏకీకరణ అవసరం.

మనం ఏ మార్గాన్ని అనుసరించినా, ఏ విషయాన్ని అధ్యయనం చేసినా మనం ఒకే ఫలితం దగ్గరికి వస్తాం. ఒక వ్యక్తికి అతిముఖ్యమయిన విషయం తన దివ్య కేంద్రం చుట్టూ ఏకం కావటం, ఆ విధంగా అతనొక నిజమైన వ్యక్తిగా రూపొందుతాడు. తనకు, తన తలరాతకూ ప్రభువుగా నిలుస్తాడు. లేకపోతే శక్తుల చేతిలో ఆటబొమ్మలా, నదిలో కొట్టుకుపోయే ఒక బెండు ముక్కలా మారిపోతాడు. తను వెళ్ళకూడదనుకొనే చోటికి వెళతాడు. తాను చేయకూడదనుకున్న పనులు చేస్తాడు. చివరికి నిలబడే శక్తి లేక ఒక అగాధంలో పడిపోతాడు. కానీ మీరు చైతన్యవంతంగా, ఎరుకతో వ్యవస్థీకరించుకొని ఉంటే, దివ్య కేంద్రం చుట్టూ ఐక్యమై ఉంటే, దానితో పాలించబడి, నడప బడుతూ ఉంటే, మీ తలరాతకు మీరే ప్రభువులు. అది ప్రయత్నించటమనే శ్రమ తీసుకోవడం ఎంతో అమూల్యం.

CWM 5:137,138

ఆత్మహత్య చేసుకొనేవారెందుకు బాధపడ్తారు?

ఆత్మహత్య ఎందుకు చేసుకుంటారు. ఎందుకంటే పిరికి వాళ్ళవటం వలన. పిరికివాళ్ళెపుడూ బాధపడ్తూనే ఉంటారు.

వచ్చే జన్మలో కూడా వాళ్ళు దుఃఖాన్ని పొందుతారు. అంతరాత్మ ఒక ఖచ్చితమైన ధ్యేయంతో, కొన్ని అనుభవాల పరంపర కోసం, నూతన విషయాలను నేర్చుకోవటానికి, ప్రగతిని సాధించటం కోసం జన్మ తీసుకుంటుంది. మీరు దాని కార్యం పరిసమాప్తి కాకుండా వెళ్ళిపోతే మరింత క్లిష్టపరిస్థితులలో పని చేయడానికి తిరిగి రావలసి ఉంటుంది. మీరీ జన్మలో తప్పించుకున్నది, మరొక జన్మలో అనుభవించవలసి ఉంటుంది. మరింత కష్టతరం కూడా అవుతుంది. అలా వెళ్ళిపోకుండా ఈ జన్మలో అధిగమించ వలసిన ఇబ్బందులు ఉంటే అందుకు ఒక పరీక్షలో ఉత్తీర్ణులు కావాలి. అందులో ఉత్తీర్ణులు కాకపోయినా దానికి వెన్నుచూపినా, దానిని దాటకుండా వెళ్లిపోతే, మీరు దానిని మరొకసారి దాటవలసి ఉంటుంది. అది అంతకుముందు కన్నా కష్టతరం అవుతుంది.

ప్రజలు చాలా అజ్ఞానంగా ఉండి, ఇలా ఉంటుందనుకుంటారు. జీవితం, తరువాత మరణం, జీవితం ఒక ఒడుదుడుకుల సమాహారం, మృత్యువంటే శాశ్వతమైన శాంతి అని. కానీ అలా ఉండదు. ఒక వ్యక్తి నిర్హేతుకంగా, అజ్ఞాన మార్గంలో అస్పష్టమైన పద్ధతిలో జీవితం నుండి బయటకు వెళ్ళినప్పుడు అజ్ఞానం, వ్యామోహాలు నిండిన ఆ వ్యక్తి సూటిగా ఒక ప్రాణిక ప్రపంచంలోకి వెళ్లిపోతాడు. ఏ ఇబ్బందులనయితే తప్పించుకోవాలనుకుంటారో అవన్నీ శరీరమిచ్చే రక్షణ ఏ మాత్రం లేకుండా అనుభవించవలసి వస్తుంది. మీకెపుడైనా ఒక పీడకల వస్తే అది ప్రాణిక ప్రపంచంలో ఒక సాహస విహారం. మంచిది. దానికి మీ పరిష్కారం, మిమ్మల్ని మీరు జాగృతం చేసుకొని మళ్లీ ఈ శరీరంలోకి హడావిడిగా ప్రవేశించటమే. కానీ శరీరాన్ని నశింపజేసుకున్నపుడు మిమ్మల్ని మీరు పరిరరక్షించుకోవటానికొక దేహం ఉండదు. మీరొక అంతులేని పీడకలలో ఉండిపోతారు. అది అంత ఆహ్లాదకరం కాదు. ఈ పీడకలలని నివారించాలంటే మీరు అంతరాత్మ చేతనలో ఉండాలి. చైత్యసత్త చేతనలో ఏదీ కలవరపెట్టలేదు. నిజానికి ఆత్మహత్య అనేది ఒక అంధకార

పూరితమైన అజ్ఞాన జనిత చర్య. చేయవలసిన ప్రయత్నం ముందు అదిఒక ఘోరమైన పిరికితనం.

CWM 7:23-24 శ్రీమాత

వృద్ధాప్యము, మృత్యువు

ప్రశ్న: ఒకవేళ వ్యక్తి ఈ జీవితంలో తాను నిర్వర్తించవలసిన కార్యం అయిపోయిందని, తాను ఇంకా అర్జించుకొని చేయవలసింది ఏదీ లేదని అనుభూతి చెందితే, లక్ష్యరహిత అస్తిత్వాన్ని ఇంకా లాగటం కన్నా మరణించి, తిరిగి జన్మించడం అతనికి మంచిది కాదా ?

ఇది విషయాలు తాను కోరుకున్న విధంగా జరగటం లేదని కనుగొన్నపుడు, అసంతృప్త అహంకారం తనకు తాను వేసుకునే ప్రశ్న.

కానీ తాను భగవంతునికి చెందినవాడు, సత్యంలో నివసించాలని కోరుకునే వ్యక్తి, పృధ్విపై తన ప్రయోజకతను దైవం గ్రహించే వరకు ఆయన తనను ఈ భూమిపై ఉంచుతాడని, అక్కడ తాను చేసేది ఏదీ లేనప్పుడు మాత్రమే భువిని వదిలేట్లుగా చేస్తాడని తెలుసుకుంటాడు. కాబట్టి ఇక్కడ ఆ ప్రశ్న తలెత్తదు, అలాంటి వ్యక్తి భగవంతుని సర్వోన్నత జ్ఞాన నిశ్చయతలో నిశ్శబ్దంగా నివసిస్తాడు.

ప్రశ్న : నిన్న మీరు " దైవానికి చెందిన వ్యక్తి......" అని వ్రాశారు కదా, ప్రతి ఒక్కరు, వారు ఎవరైనా భగవంతునికి చెందిన వారు కాదా !

"భగవంతునికి చెందిన ఒక వ్యక్తి" అని నేను అన్నపుడు దానర్థం తనలో అహంకారాన్ని నిర్మూలించిన వ్యక్తి. దైవం గురించి నిరంతరము చైతన్యంతో ఉన్న వ్యక్తి, ఎప్పటికీ వ్యక్తిగత సంకల్పం లేని వ్యక్తి, దైవ ప్రేరణ తోనే చర్య జరుపుతూ, దైవం తనను ఏది చేయాలని కోరుకుంటాడో అది తప్ప వేరే లక్ష్యం లేని వాడు.. "భగవంతునికి చెందిన వ్యక్తి" అని నేను అన్నపుడు, దానర్థం తనలో అహంకారాన్ని రద్దుచేసిన ఒక అస్తిత్వం, దైవం గురించి స్థిరంగా చైతన్యంతో ఉన్న వ్యక్తి, వ్యక్తిగత సంకల్పం లేకుండా, దైవ ప్రేరణలో మాత్రమే చర్య జరిపే వ్యక్తి, దైవం అతడిని నిర్వర్తించమని కోరేది తప్ప ఇతరమైన ఏ లక్ష్యము లేనివాడు.

ఈ దశలో ఎక్కువమంది ఉన్నారని అనుకోవడం లేదు. వారి జీవితం ఉపయోగకరమా లేదా అని, నిర్దిష్టంగా వారికి చింత ఉండదు, ఎందుకంటే

వారు భగవంతుని కొరకు, ఆయన వలన మాత్రమే అస్తిత్వంలో ఉంటారు, వ్యక్తిగత జీవితమంటూ వారికి ఉండదు.

*

మనం దేహంలో ఉన్నంతవరకు, దాని వయసు, కష్టాలు ఏవైనా మనం ఏదో ఒకటి చేయడం, నేర్చుకోవడం తప్పనిసరిగా ఉండాలి. ఈ నమ్మకం సకల వ్యత్యయములను ఎదుర్కోవడానికి అవసరమైన బలాన్ని అవశ్యంగా ఇస్తుంది.

ఒకవేళ అది శాశ్వత విశ్రాంతి కోసమో, శూన్యం లోని ఆనందం కోసమో అయినా వ్యక్తి నిష్క్రమణను త్వరితం చేయడం, తొందర పడటం చేయకూడదు. మనం దేహంలో ఉన్నంతవరకు నిస్సందేహంగా అక్కడ మనం చేయవలసింది. నేర్చుకోవలసింది కొంత ఉంటుంది.

మరణం నుండి ఏదీ ఆశించవద్దు. జీవితమే నీ మోక్షం. జీవితంలోనే నిన్ను నువ్వు రూపాంతరం చెందించుకోవాలి. పృధ్వి పైనే నువ్వు పురోగమిస్తావు, పృధ్విపైనే నువ్వు సాక్షాత్కరింపజేసుకుంటావు. దేహంలోనే నువ్వు విజయాన్ని సాధిస్తావు.

*

మరణ సూచన తాను త్వరగా దేహాన్ని త్యజించాలని సంవేదించినపుడు, ఆ సూచన అహంకారం నుండి వస్తుంది. నిశ్చలంగా, నిర్భయంగా ఉండు. అంతా సర్దుకుంటుంది.

*

సంపూర్ణ పరిత్యాగం గురించి నువ్వు మాట్లాడుతున్నావు, కానీ దేహాన్ని త్యజించడం సమగ్ర పరిత్యాగం కాదు. నిజమైన, సంపూర్ణ పరిత్యాగం అంటే అహంకారాన్ని త్యజించడం, ఇది ఇంకా ఎక్కువ కష్టతరమైన శ్రమ, నువ్వు నీ అహంకారాన్ని పరిత్యజించలేదు అంటే, దేహాన్ని త్యజించడం నీకు స్వేచ్ఛనివ్వదు.

మరణం అన్నది ఇలా ఉండాలి అని నువ్వు విశ్వసించేది కాదు. మరణం నుండి నువ్వు ఒక అచేతనా విశ్రాంతికి చెందిన తటస్థ నిశ్చలతను ఆశిస్తున్నావు. కానీ అటువంటి విశ్రాంతిని నువ్వు పొందాలంటే నువ్వు దానికి సిద్ధం కావాలి.

నీవు మరణించినపుడు నువ్వు కేవలం నీ దేహాన్ని కోల్పోతావు, అదే సమయాన పదార్థ ప్రపంచంతో అనుబంధ సంభావ్యతలను, భౌతిక ప్రపంచం పై చర్య జరుపడాన్ని కోల్పోతావు. కానీ ప్రాణిక ప్రపంచానికి చెందినదంతా భౌతిక పదార్థంతో పాటుగా అదృశ్యం కాదు, మన వైకల్యము, నిరాశల సంవేదనతో నీ కోరికలు, అనుబంధాలు, ఆరాటాలు కొనసాగుతాయి. మొత్తం ఇదంతా కోరుకున్న శాంతిని పొందడం నుండి నిన్ను నిరోధిస్తుంది. ఒక ప్రశాంతమైన, ఘటనారహిత మరణాన్ని అనుభవించాలంటే దానికి నువ్వు సిద్ధంగా ఉండాలి. సమర్ధవంతమైన ఒకే ఒక సంసిద్ధత కోరికలను రద్దు చేసుకోవడం.

మనకు దేహమున్నంతవరకు మనం చర్య జరపాలి, పని చేయాలి, కానీ దానిని ఫలితం ఆశించకుండా, ఇలా ఉండాలి, అలా ఉండాలి అన్న కోరిక లేకుండా కేవలం అది చేయాలి కాబట్టి చేయాలి అని చేసినపుడు, క్రమంగా ఆది నిస్సంగత్వంగా వృద్ధిచెంది, ఒక విశ్రాంత మరణానికి మనల్ని సిద్ధం చేస్తుంది.

*

మృత్యువు నుండి నువ్వు తప్పించుకోవాలనుకున్నపుడు ఎలాంటి నశ్వరమైనదానికి నిన్ను నువ్వు బంధించుకోకూడదు భయపడకుండా ఉంటే వ్యక్తి దానిని ఒంటరిగా జయించగలడు, మృత్యువుకు భయపడే వ్యక్తి అప్పటికే మృత్యువు చేత జయించబడి ఉంటాడు.

*

ప్రశ్న : నా స్వభావం బలహీనం కనుక సామాన్య విషయాలను పరిత్యజించడం కష్టమవుతుంది. కానీ నేను నిన్ను మాత్రమే కోరుకుంటున్నాను అన్నది ఖచ్చితం ఒకవేళ నువ్వు లేకపోతే మృత్యువే శరణ్యం.

మరణించడమనే ప్రశ్న తలెత్తదు. నీ దేహాన్ని త్యజించడం ఒక పరిష్కారం కాదు, నీ కోరికలతో నువ్వు ఉండిపోతావు. అది ఇంకా అధ్వాన్నమైనది. నీ కోరికలు ఎంత అప్రయోజకము, బుద్ధిహీనమో అర్థం చేసుకుని, వాటిని అంతమొందించడం ఇంకా ఎక్కువ సహేతుకము, సత్యము..

నీవు దివ్య జీవనాన్ని ఎక్కువగా కోరుకుంటున్నపుడు విఫలత గురించి నువ్వు భయపడవలసిన అవసరం లేదు, ఎందుకంటే నిజాయితీగా, స్థిరంగా

ఉండే ఒక ఆకాంక్ష ఎప్పటికీ సఫలమవుతుంది. నీ బలహీనతలను అధిగమించాలని ఒక దృఢమైన తీర్మానం చేసుకో, అప్పుడు అది కనిపించేటంత కష్టం కాదని తెలుసుకుంటావు. నీ ఆటంకాలను అధిగమించడానికి నా శక్తి నీతోనే ఉన్నది.

నా ఆశీర్వాదాలతో.

CWM 15:127-28 శ్రీమాత

ఆత్మహత్య

ఆత్మహత్యకు పాల్పడటం ఖచ్చితంగా ఒక వ్యక్తి చేయగల అత్యంత మూర్ఖచర్య అని తెలుసుకో : ఎందుకంటే దేహం అంతమవ్వటం చైతన్యం అంతమవ్వటమని అర్థం కాదు, నువ్వు జీవించి ఉన్నపుడు నిన్ను ఇబ్బంది పెట్టినది నువ్వు మరణించిన పిదప నీ మనసును పక్కకు మళ్లించే ఎలాంటి సంభావ్యత లేకుండా ఇబ్బంది పెట్టడాన్ని కొనసాగిస్తుంది. దీనిని నువ్వు జీవించి ఉన్నపుడు పరిష్కరించగలవు.

*

ప్రశ్న: నేను శుద్ధంగా నీ బిడ్డను, శుద్ధ భాగ్యంతో జన్మించిన బిడ్డను: అటువంటి బిడ్డకు జీవితంలో సఫలం చేసుకోవలసిన కార్యం ఉండదు. ప్రపంచం నుండి దూరంగా పోవడం ఉత్తమం కాదా ?

నువ్వు పరివర్తన చెందవలసింది. ఆ పరివర్తన సాధ్యమయ్యేది ఈ ప్రపంచంలోనే. ఈ ప్రపంచం నుండి నువ్వు దూరంగా పారిపోతే బహుశ ఇంకా అధ్వాన్న పరిస్థితుల్లో నువ్వు తిరిగి రావలసి ఉండచ్చు, అప్పుడు ప్రతిదానిని మొత్తంగా నువ్వు తిరిగి చేయవలసి ఉంటుంది.

ఒక పిరికి వ్యక్తిగా ఉండకపోవడం చాలా మంచిది, ప్రస్తుత పరిస్థితిని ఎదుర్కోవడం, దానిని జయించడానికి అవసరమైన ప్రయత్నం చేయడం ఉత్తమం. ఎప్పటికీ సహాయం నీ వెన్నంటే ఉంటుంది నీకోసం దానిని వినియోగించుకోవడం నువ్వు నేర్చుకోవాలి.

*

ప్రశ్న : ఆత్మహత్యకు పాల్పడినపుడు వ్యక్తి ఎందుకు దు:ఖిస్తాడు ?

మనిషి ఎందుకు ఆత్మహత్యకు పాల్పడతాడు ? అతను పిరికివాడు కనుక... ఎవరైనా పిరికివారైనపుడు, ఎప్పుడూ బాధపడుతూనే ఉంటాడు.

ప్రశ్న : తరువాతి జన్మలో తిరిగి బాధపడతాడా ?

చైత్య పురుష ఒక నిర్దిష్ట ప్రయోజనంతో, అనుభవాల ఒక ఏర్పాటు నుండి పయనించడానికి నేర్చుకోవడానికి, పురోగమించడానికి వస్తుంది. దాని కార్యం పూర్తవక ముందే నువ్వు వదిలితే అది ఇంకా ఎక్కువ కష్టమైన పరిస్థితుల్లో మళ్లీ అదే పని చేయడానికి వెనక్కు తిరిగి రావాల్సి ఉంటుంది. కనుక ఒక జీవితంలో నువ్వు తప్పించుకొన్నది మొత్తం ఇంకో జీవితంలో ఇంకా ఎక్కువ కష్టంతో కనుగొంటావు. ఈ విధంగా వదలకపోయినా, జీవితంలో అధిగమించవలసిన కష్టాలు నీకు ఉంటే, అది మేము సాధరణంగా పిలిచే పరీక్ష, దానిని నువ్వు నెగ్గుకురావాలి, ఒకవేళ నువ్వు నెగ్గుకురాలేక పోయినా, లేదా దానికి నీ వెన్ను చూపినా, దాన్ని నెగ్గేబదులు దూరం మళ్లినా, ఇంకోసారి దానిని నువ్వు నెగ్గుకురావల్సి ఉంటుంది, అది ముందు కన్నా చాలా ఎక్కువ కష్టతరమైనది.

ఇప్పుడు నీకు తెలిసిన వ్యక్తులు అత్యంత అజ్ఞానంతో, అది ఇలా ఉంటుందని భావిస్తారు. అక్కడ జీవితం ఉంది, మృత్యువు ఉంది, జీవితం సమస్యల ఒక గుత్తి, మరణం ఒక శాశ్వత శాంతి అనుకుంటారు. కానీ అది అస్సలు అలా ఉండదు. సాధారణంగా వ్యక్తి మొత్తంగా ఒక ఇష్టానుసార మార్గంలో, ఒక అజ్ఞాన, అస్పష్ట మోహావేశంలో జీవితాన్ని వదిలినపుడు, ఈ అన్ని భావావేశాలు, మొత్తం అజ్ఞానం తో తయారయిన ఒక ప్రాణిక ప్రపంచంలోకి అతడు నేరుగా వెళతాడు. కాబట్టి ఏ సమస్యలనైతే తప్పించుకోవాలనుకుంటాడో, వాటిని దేహం ఇచ్చే కనీస రక్షణ లేకుండా తిరిగి కనుగొంటాడు. నీకు ఒక పీడకల వచ్చినా, అది ప్రాణిక ప్రపంచంలోని ఒక దుస్సాహస విహారయాత్ర, కనుక దానికి నివారణ నిన్ను నువ్వు మేలుకొలుపుకోవటమే, అంటే వెంటనే తొందరగా వెనక్కు నీ శరీరంలోకి రావటమే. కానీ నువ్వు నీ శరీరాన్ని నాశనం చేస్తే, నీకు రక్షణనిచ్చే దేహం ఉండదు. కనుక ఆహ్లాదం కాని ఒక నిరంతరం సంభవించే పీడకలలో నిన్ను నువ్వు కనుగొంటావు. ఎందుకంటే పీడకలను నివారించాలంటే నువ్వు ఒక అంతరాత్మిక చేతనలో ఉండాలి, నువ్వు అంతరాత్మిక చేతనలో ఉన్నపుడు విషయాలు నిన్ను ఇబ్బంది పెట్టవు అని ఖచ్చితంగా తెలుసుకుంటావు.

వాస్తవానికి ఇది ఒక అజ్ఞాన అంధకారానికి చెందిన చలనం, నేను చెప్పినట్లుగా మనం తయారుచేసుకోవలసిన సుస్థిర ప్రయత్నం ముందు నిలబడే ఒక గొప్ప పిరికితనం.

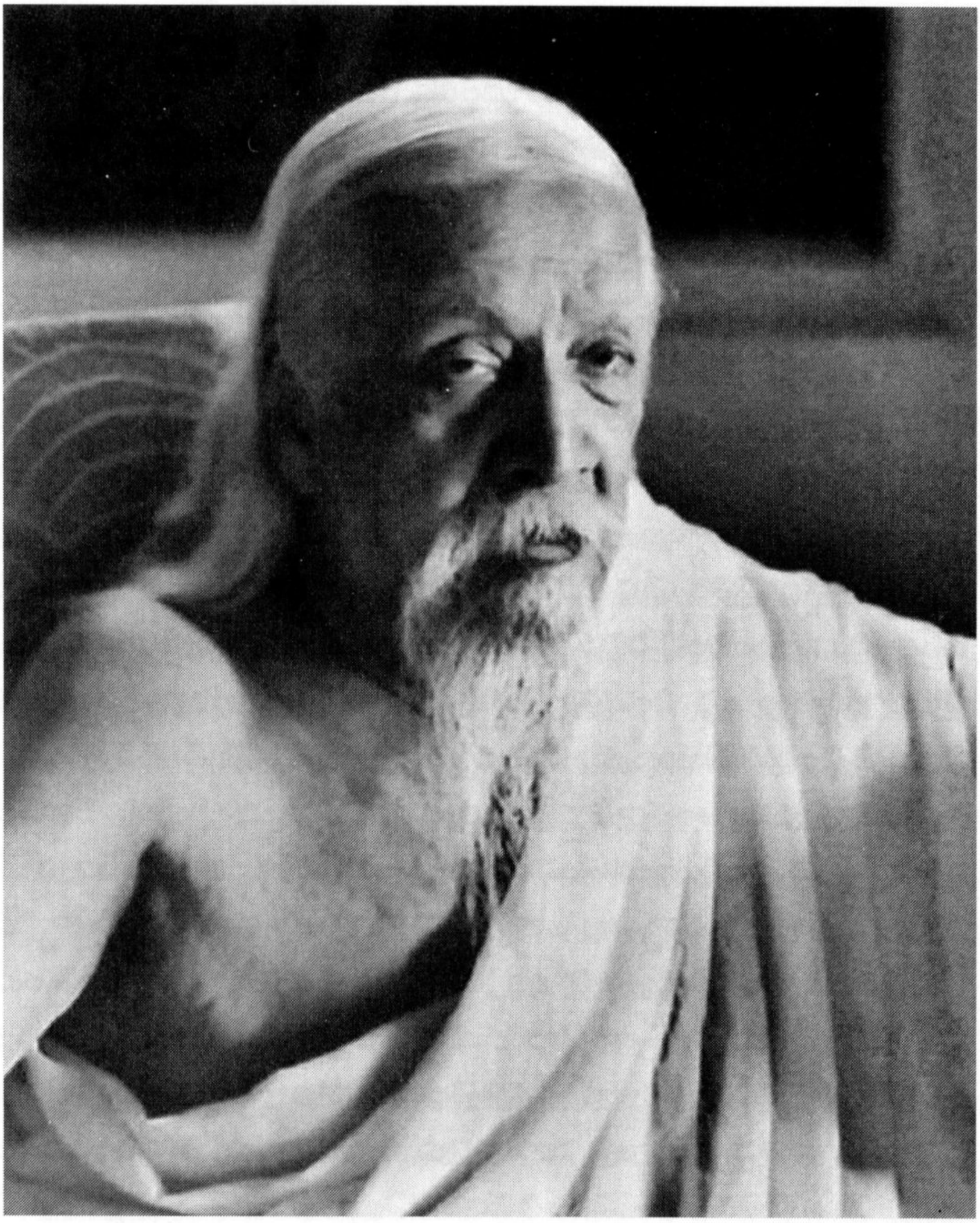
తన జీవితానికి 'ఒక అంతం పలకాలని' తనను తాను చంపుకునే మూర్ఖునితో మొదలుపెట్టి, (నిజానికి ఇది అన్ని మూర్ఖత్వాలలోకి అత్యంత ఎక్కువ మూర్ఖత, ఇది విషయాన్ని ఇంకా అధ్వాన్నం చేస్తుంది). నిర్వాణం వరకు(తనను తాను తప్పించుకోవచ్చని ఊహించేది), సమస్తము, అదంతా విలువలేనిది. అవన్నీ విభిన్న తలాలకు చెందినవి, కానీ అవన్నీ విలువలేనివి.

CWM 15:128, 127; 7:23-24; 11:179 శ్రీమాత

ప్రశ్న : ఒక ఆత్మ అవసాన సమయాన్ని, మరణించే పద్ధతిని ఎన్నుకొంటుందా? బాంబు దాడులు, వరదలు, భూకంప ప్రాంతాల్లో భూకంపాల వలన కలిగే ప్రాణనష్టంలో ఆ ఆత్మలన్నీ ఒకేసారి మరణించాలని నిర్ణయించబడి ఉంటుందా?

సమాధానం : ఎక్కువ మంది మనుషులు సామూహికమైన గమ్యాన్ని కలిగి ఉంటారు. వారి విషయంలో ఏ విధమైన ప్రశ్న లేదు.

పరిణితి చెందిన చైత్యసత్త కలిగిన వ్యక్తి ఎంత సామూహికమైన ఉపద్రవాలు సంభవించినా జీవించగలుగుతాడు. అది తన ఆత్మయొక్క ఎంపిక అయినట్లయితే.

కేవలం నన్నే చూచిన వారికెంతమాత్రం దు:ఖించరు

(సావిత్రి, 4వ సంస్కరణ, పుట 684)

మృత్యు ఘడియ పూర్వనిర్దేశితమా

ప్రశ్న : మీరన్నారు 'మనషి మరణ సమయం కోసం తొందర పడాల్సిందీ లేదు, జాగు చేయాల్సింది లేదు' అని. దీని అర్థం అతని పుట్టుకతో పాటే, మరణం కూడా ముందే నిర్ణయించబడుతుందా?

లేదు. అది వేరే మరొక తలానికి చెందిన విషయం. ఒక వ్యక్తి తాను మరణించడానికి సమ్మతించుకొంటేనే అతడు మరణిస్తాడని ఎక్కడో ఒక చోట వ్రాశాను. అది ఇప్పుడు నేను చెబుతున్న దానికి భిన్నమైనది. నేనొకసారి దీనిని నీకు చెప్పి ఉన్నాను. ఇది నిజం. ఎవరి విషయంలోనో వ్రాశాను. దీనిలో రెండు దృక్పథాలున్నాయి, ఇక్కడ నేను ఒక సామాన్యమైన, పూర్తిగా భౌతిక దృక్కోణాన్ని, భౌతిక చేతనకు చెందిన దాన్ని తీసుకుంటున్నాను. వ్యక్తి అస్తిత్వానికి సంబంధించి విభిన్నమైన పూర్వనిశ్చిత నియతివాద స్తరాలున్నాయి. భౌతిక అస్తిత్వం ఒక నియతికి చెంది ఉంటుంది. ప్రాణిక అస్తిత్వం ఒక నియతికి చెంది ఉంటుంది. మానసిక అస్తిత్వం ఒక నియతికి చెందిఉంటుంది. ఉన్నత మానసిక, అంతరాత్మిక అస్తిత్వానికి చెంది ఒక నియతి విధానం పనిచేస్తూ ఉంటుంది. ఇంకా ఆవల ఉన్నత అస్తిత్వాలకు వాటికంటూ వాటి నియతి విధానాలు ఉన్నాయి. అలాగే మహస్సు (అతి మానస) అస్తిత్వానికి ఒక నియతి ఉంటుంది. ప్రతి ఒక్కరి విధివిధానం ఈ నియతులన్నింటి మేళవింపుతో ముడిపడి ఉంటుంది. భౌతిక అస్తిత్వానికి చెందిన మరణం సంభవించాల్సిన సందర్భంలో నీవు వెంటనే చాలా ఉన్నతమైన నియతి పరిధిలోకి, ఉదాహరణకి అతి మానస నియతి సంప్కరంలోకి ప్రవేశించడం జరిగినపుడు భౌతిక నియతిని, అతి మానస నియతిని జతచేస్తే ఆ క్షణంలోనే నీ భౌతిక నియతిచే నిర్ణయించబడిన మరణం పూర్తిగా తప్పించబడుతుంది. మృత్యుఆసన్న సన్నివేశం మారిపోయి వెనుకటి పరిస్థితి వచ్చేస్తుంది. దాని గురించి ఆ వ్యాసంలో చెప్పలేదు. నేను పూర్తిగా భౌతిక దృక్కోణాన్నే తీసుకొన్నాను. కొంతమందిని ఉదహరించాను (వాళ్ళ వాళ్ళ భౌతిక చేతనలో పదార్థ చేతనలో ప్రత్యేకించి జీవించిన వాళ్ళు అంటే మానసిక, ప్రాణిక, పదార్థ స్థాయిల్లో జీవించిన వాళ్ళు) 50యేళ్ళు దాటడంతోనే మరణించడానికి ఆసక్తి చూపిన వాళ్ళు 87 యేళ్ళ వచ్చే వరకూ జీవించారు. దీనికి భిన్నమైన మరో ఉదాహరణ మీకిస్తాను. మరొకతను చాలా దీర్ఘకాలం పాటు

జీవించాలనుకొని, చాలా ముఖ్యమైన పనులు చెయ్యాల్సి ఉందని, దాని కోసం చావకుండా ఉండేందుకు ముందు జాగ్రత్తలు తీసుకొన్నాడు. అయినా అతడు మరణించాడు. దీనికి భిన్నమైన సంఘటనలు కూడా ఉండవచ్చు కానీ ఇదంతా పైకి కనిపించేది. వీటన్నింటికి ఎన్నో వివరణలు కూడా ఉంటాయి. అవి విభిన్నమైన నియమ సూత్రాలకు విధేయంగా ఉంటాయి. ఇక్కడ నేను పూర్తిగా భౌతిక దృక్కోణాన్నే తీసుకొంటున్నాను.

నీవు గనుక ఒక ఉన్నత నియతిని జోక్యం చేసుకోనివ్వకపోతే దేనినీ మార్చలేవు. నీ భౌతిక నియతిని మార్చడానికి గల పద్ధతి అదొక్కటే. నీ భౌతిక చేతనలో ఉండిపోయి, నీ నియతిని మార్చుదామనుకొంటే, నీవు మార్చలేవు... మొదటి ప్రపంచ యుద్ధమప్పుడు నాకు తెలిసిన ఒక అబ్బాయి తుపాకీ దెబ్బకు చనిపోతాడని చెప్పడం జరిగింది (నీకు తెలుసు కదా. యుద్ధంలో మనిషి చాలా తేలిగ్గా చనిపోతాడు) అతడు చనిపోయే తేది కూడా సుమారుగా తెలియజేయబడింది. ఆ వార్త అతడికి బాగా వేదనకు గురిచేసింది. దీర్ఘకాలం శెలవు మీద పోవడానికి అతడు అనుమతి పొందాడు. అతడు శెలవు పెట్టి పారిస్‌కి వచ్చాడు. అతడు ఒక అధికారి, తన దగ్గర పిస్తోలు ఉన్నది. ట్రామ్‌లో ప్రయాణిస్తూ ఉన్నట్లుండి దూకి పడ్డాడు. పిస్తోలు పేలింది, అక్కడికక్కడే చనిపోయాడు. మృత్యువును తప్పించుకోలేక పోయాడు.

ఇలాంటి ఉదాహరణలు ఎన్నైనా నీకు చెప్పగలను. ఇది పూర్తిగా ఒక్క పార్థివ తలానికి చెందినది - బొత్తిగా భౌతిక, మానసిక, ప్రాణిక తలానికి చెందింది. ఉన్నత జ్ఞానం, ఉన్నత తలాలతో సంపర్కం, ఈ ఉన్నత తలాలు ఈ భౌతిక తలంలోకి దిగిరావడమే పరిస్థితుల్ని మార్చగలవు. కాబట్టి మహస్సు (అతిమానస) తలాన్ని శాశ్వతంగా భౌతిక జీవితంలోకి తేవడంలో మనిషి సఫలీకృతుడైతే భౌతిక జీవితం రూపాంతరం చెందుతుంది. అది పూర్తిగా మార్చి వేస్తుంది. కాని ఈ షరతు మీదే.

CWM 6:47-49 *శ్రీమాత*

ఆత్మను సంతోషంగా ఉంచడానికి మేమేమి చేయాలి? తద్వారా అది మంచి పరిస్థితుల్లో పునర్జన్మించడానికి ఆధ్యాత్మిక వాతావరణంలో అవతరించడానికి ఏమి చేయాలి?

దు:ఖమనేది లేకుండా చాలా శాంతంగా, నిశ్చలంగా ఉండి చనిపోయిన వ్యక్తికి సంబంధించి, ఒక వాత్సల్యపూరితమైన స్మృతితో స్థిరంగా ఉండాలి.

మరణానంతరం జరిగేదేమిటి?

మరణం గురించి ఒకరు నన్ను మరణించిన తరువాత ఏమి జరుగుతుంది? ఎలా చనిపోయిన వ్యక్తి కొత్త శరీరం తీసుకొంటాడు అని ప్రశ్న వేశారు. చెప్పాల్సిన అవసరం లేదు. వ్రాస్తే ఎన్నో సంపుటాలుగా అయ్యే విషయం ఇది. ఈ రెండు వ్యవహారాలు ఒకలా ఉండవు. ఒక మనిషికి భూమిపై భౌతిక శరీరంలో ఉన్నప్పుడు ప్రతిదీ ఎలా సాధ్యమో, క్రియాత్మకంగా మరణం తరువాత జీవితంలో కూడా ప్రతిదీ సాధ్యమే. చెప్పే అన్ని కథనాలు అందరికీ సాధారణీయం అయినపుడు మౌఢ్యంగా మారిపోతాయి. కానీ ఒక సమస్యను కొంత వివరంగా, విడమర్చి చూడవచ్చు. దానిలో నుండి ఒక్కొక్కప్పుడు ఆసక్తికరమైన ఆవిష్కరణలని కూడా చేయవచ్చు.

సాధారణ పద్ధతిలో చూస్తే, ఇది నీకు చాలాసార్లు చెప్పాను, వ్యక్తి అస్తిత్వానికి సంబంధించి బాహ్య ఆచ్ఛాదన దృష్ట్యా ప్రతిదీ మరణ సమయంలో దాని ప్రవర్తనా ధోరణి ఎలా ఉన్నది అన్న దానిపై ఆధారపడి ఉంటుంది. ఆ ధోరణి దాని ఆంతరిక అభివృద్ధి, దాని ఏకీకరణ పైన అవశ్యంగా ఆధారపడి ఉంటుంది.

CWM 8:335-36

ప్రశ్న : మృత్యు సంస్థానం అంటే ఏమిటి?

ప్రతి మతం దీని గురించి వేరువేరుగా చెప్పింది. గ్రీకులకంటూ 'ఒక స్వర్గం' ఉంది. ఒక వ్యక్తి నౌకలో దాటి వెళ్లిపోయాడు. అక్కడన్ని స్వర్గాలు, అన్ని నరకాలు ఉన్నాయి.

జీవితంలో అత్యంత చేతనావంతమైనది, మరణ ఘడియలో ప్రదర్శితమయ్యే ఒకానొక క్షేత్రానికి పెట్టబడిన పేరు 'మృత్యుక్షేత్రం". ఆ పార్థివ ప్రాణిక ప్రపంచం చాలా చీకటిగా ఉంటుంది. అది ప్రతికూల ఆకృతులతో, కోరికలు, సంకల్పాలే ప్రధానమై ఉన్న విరుద్ధ శక్తులతో నిండి ఉంటుంది. అవి చాలా మౌలికమైన జీవులు, తునకలుగా అసంపూర్ణ జీవనంతో, మనిషి నుండి విసర్జితమైన వాటిని తిని జీవించే ప్రేతభుక్కులు. మృత్యు వ్యాఘాతంతో కొద్దిమంది ఎటువంటి ఘాతానికి లోనుకాక చాలా సచేతనంగా, జరిగే దానిపట్ల పూర్తి జ్ఞానంతో బయటకు పోతారు అటువంటి వారెక్కువ లేరు. అది ఒక దుర్ఘటన : ఆఖరి ప్రమాదం, ఆ మృత్యు వ్యాఘాత సమయంలో, ఆ జీవులు వడివడిగా వచ్చి మూగిపోతాయి. బయటకు వచ్చిన

ప్రాణ పదార్థంపై పడి భక్షిస్తాయి. ఎంతవరకు మనిషి ప్రాణంతోబ్రతుకుంటాడో అంతవరకూ అవి అతనిని తాకలేవు. ఇలాంటి దాన్ని నీవు ఒక పీడకల కన్నప్పుడు అనుభవించి ఉంటావు. అప్పటి పరిస్థితి విపత్కరంగా, భయంకరంగా మారినప్పుడు తక్కున లేచి కూర్చుంటావు. నీ శరీరంలోకి వస్తావు. ఎందుకంటే నీ శరీరమే నీకు రక్షణ. నీవు భౌతికంలో ఉన్నంత వరకూ నిన్నేమీ చేయలేవు. నీవెప్పుడైతే భౌతికం నుండీ బయటకు వెళ్ళావో పూర్తిగా (నీవు బయటకు వెళ్ళినా ఒక నిర్దిష్టమైన హద్దు వరకూ రక్షాబంధంగా, ఈ లింకు సహాయపడుతుంది) సూత్ర బంధాలు తెగినచో, నీవు ఆ ప్రత్యేక పరిస్థితుల్ని అవకాశంగా తీసుకొంటేతప్ప, పూర్తిగా శరీరంలేని వాడవైపోతావు. ఉదా : బ్రతికుండగా ఒక మనిషి చాలా మంది ప్రేమకు పాత్రుడైనప్పుడు ఆ మరణ సమయంలో ఈ ప్రేమించిన సంబంధీకులు వాళ్ళ ధ్యాసను అతడిపై నిలిపితే ఆ తరుణంలో ఆ వ్యక్తి అక్కడ రక్షణ పొందుతాడు. ఆ ఏకాగ్రశక్తి ఆయా జీవుల నుండీ పూర్తిగా కాపాడుతుంది. కాని ఎవరైతే ఎలాంటి సంబంధం లేకుండా, అటు అతడు చేటు చేసిన వాళ్ళు అతడిపై ఎలాంటి ప్రేమ లేని వాళ్ళు లేదా అతనిపట్ల భయంకరమైన అజాగ్రత్తతో ఉన్నవాళ్ళు అతడి చుట్టూ ఉంటే - అతడు ఆ శక్తులకు ఎర అయిపోతాడు. ఇది నిజంగా భరించలేని ఘోర అనుభవం. అతడు వాటి సంస్థాన పరిధిలోకి వెళ్ళితే తప్ప అవి అతడిని తాకలేవు. అది పార్థివ ప్రాణిక స్థానం - ఉన్నత ప్రాణికం వాటినన్నింటిని తప్పించుకుపోతుంది. అవి ఏమీ చేయలేవు. కాబట్టి ఈ పదార్థ ప్రాణికం బయటకు పోతుంది. తక్కినదంతా అలాగేఉంటుంది; ఈ ఉన్నత ప్రాణికం ఇతర ప్రమాదాలకు లోనౌతూ ఉంటుంది అంతే. అది కూడా అదృశ్యమైపోతే, మనస్సు అలాగే ఉంటుంది. దీని అంతటికీ వెనుక చైత్యపురుష ఉంటుంది, దానినేది స్పృశించలేదు. అది అన్ని దాడులకు అతీతంగా ఉంటుంది. తాను ఎక్కడికి పోవాలన్నా పూర్తి స్వేచ్ఛతో ఉంటుంది. సాధారణంగా పూర్తి అభివృద్ధితో కూడిన ప్రత్యేక అవకాశం, స్థితి లేకపోతే తప్ప అంతరాత్మిక లోకాల్లోకి విశ్రాంతికై వెడలిపోతుంది. ఒక రకమైన సులలితమైన ధ్యానస్థితిలోకి వెళ్ళిపోతుంది. ఇది ఒక రకంగా తన అనుభవాలను వంటబట్టింపజేసుకోవడం అవుతుంది. విశ్రాంతి తీసుకొని అనుభవాలను వంటబట్టించుకొన్న పిమ్మట కొంగొత్త పునర్జన్మ తీసుకోవడానికి సంసిద్ధ పర్చుకొంటుంది. దానినేదీ స్పృశించలేదు. ఎవరో కొద్దిమంది వారి అంతరాత్మ ఎఱుకతో ఉంటారు. అలాంటి మనిషి

ఇలా అంటాడు :
'ఆ మనిషి గురించి నేను ఎరుగుదును'. ఎందుకంటే మనకు తెలిసిన మనుషులు దేనితో ఏర్పడ్డారు? అన్ని భౌతిక అనుభవాలు, అన్ని ప్రాణిక ప్రతిక్రియలు, వాళ్ళ మానసిక ఊహానిర్మాణాలతో అలా ఒక శరీరం, శీలం, ఆలోచన, వీటన్నటితో కలిపి ఒక మనిషి. మంచిదే కాని అదంతా ఒక చైత్యపురుష చుట్టూ కేంద్రీకరించబడి, వ్యవస్థీకరింపబడి ఒక హద్దు వరకు చైత్య పురుషతో సంపూర్ణంగా మమేకమైతే తప్ప మరణం తరువాత మనిషి పట్టుబట్టి నిలిచి ఉండడు. లేకపోతే ఈ మిశ్రమమంతా కరిగిపోయి, చైత్యపురుష ఒక్కటే ఒక్కొక్కసారి ఒక జ్వాలగా, ఒక్కొక్కసారి ఒక సంపూర్ణమైన సచేతన జీవునిగా నిలిచి ఉంటుంది.

అయితే ఇది ఒక సాధారణ సూత్రం. ఇప్పుడు 'దాటించే రక్షణదారుల్లాగా' ఈ రకమైన ప్రమాదాల నుండీ రక్షించబడే నిమిత్తం ప్రాణిక లోకాల్లో వంతెనలు నిర్మించబడి ఉన్నాయి. శరీరాలు వదిలిన వారిని చేరదీసి, వారికి ఆశ్రయాన్ని, రక్షణనిచ్చే వాతావరణాలున్నాయి. అక్కడ అన్ని రకాల వేరే పరిస్థితులున్నాయి; ఇప్పుడు నేను చెప్పింది మామూలుగా మరణించే వారి సాధారణ పరిస్థితి గురించి, సాధారణ మానవుల గురించి. మనమింకా కొంచెం ఉన్నత కోవకు చెందిన మానవుల దగ్గరకి వచ్చే కొద్దీ ఈ పరిస్థితులన్నీ మారిపోతాయి. వ్యక్తిలో ఒకానొక ప్రత్యేక ఉన్నతాభివృద్ధి లేకపోతే, సాధారణ నియమం వర్తింపబడుతుంది. ఎవరైతే పూర్తిగా ఒక ఆంతరిక సమన్వయంతో ఉంటారో వారు శరీరంపై ఎంతమాత్రం ఇక ఆధారపడరు. ఇది అక్కడ ఉండనీ, ఉండకపోనీ.

ఈ అభివృద్ధి అంతా అలా అలా సునాయాసంగా జరిగిపోదు. దీని గురించి ఒక నియమిత సమయంలో ఆలోచిస్తూ, అప్పుడప్పుడు కోరుకుంటూ, దీని ఊసే లేకుండా చాలా మటుకు మర్చిపోతూ ఉంటే ఏం లాభం లేదు. అది అలా జరుగదు. కొన్ని అనుశాసన పూర్వకమైన అభ్యాసాలు ఉన్నాయి. చాలా ఖచ్చితమైన, కఠినమైన ఆధ్యాత్మిక శిక్షణలు! మౌలికంగా ఇందుకోసమే మనము పృథ్వీమీద ఉన్నాం. నిజంగా చెప్పాలంటే మనుషులు ఈ ఉద్దేశ్యం కోసం, ఈ కార్యం పూర్తి చేయడం కోసం సృష్టించబడ్డారు. బహుశ దానిని నెరవేర్చేందుకు నిరాకరించడం వలన ప్రపంచంలో ఇంత సంక్షోభం నెలకొని ఉంది. ఈ మనుషులు గనుక నిజంగా ఇదంతా చేస్తే, అన్ని విషయాలు చాలా ఉత్తమంగా పరిణమిస్తాయి. CWM 6:54-57 శ్రీమాత

మృత్యు భయాన్ని జయించడమెలా?

సాధారణంగా చెప్పాలంటే, బహుశా మనిషి అభివృద్ధి పథంలో ఉన్న అతి పెద్ద అడ్డంకి భయం, అనేక పార్శ్వాలు కలిగిన భయం, అనేక రూపాలతో, స్వీయ-వైరుధ్యంతో ఉండి, తర్కరహితమైనది, కారణం లేనిది, తరచుగా అసమంజసమైనదిగా ఉంటుంది. అన్ని భయాలలోకి అత్యంత సూక్ష్మమైనది, అత్యంత దృఢమైనది మరణ భయం. ఇది ఉపచేతనలో లోతుగా పాతుకుపోయి ఉంటుంది. దానిని తొలగించడం సులభం కాదు. ఇది అనేక ముడిపడిన అంశాలతో తయారై ఉంది అనేది తెలిసిందే: అతిజాగ్రత్త, స్వీయ-సంరక్షణకొరకు ఆందోళనపడుతూ చేతనను కొనసాగేలా చేయడానికి యత్నించడం, తెలియనిదానిలోకి అడుగిడాలంటే వెనకడుగు వేయడం, అనూహ్యమైన వాటి వల్ల, ముందుగా చూడలేని విషయాల వల్ల కలిగే ఒక తత్తరపాటు, వీటన్నిటి వెనుక కణాల లోలోతుల్లో దాగి ఉన్న మరణం అనివార్యం కాదు, కొన్ని షరతులు నెరవేరినట్లయితే, దానిని జయించవచ్చు అనే భావన. వాస్తవానికి, భయం అనేది ఆ విజయానికి అతిపెద్ద అడ్డంకులలో ఒకటి. ఎందుకంటే మనం భయపడేవాటిని మనం జయించలేం. మరణానికి భయపడే వ్యక్తి ముందుగానే దానిచేత జయించబడ్డాడు.

ఈ భయాన్ని మనం ఎలా అధిగమించాలి? ఇందుకోసం అనేక పద్ధతులను ఉపయోగించవచ్చు. కానీ అన్నింటికంటే ముందు, ఈ ప్రయత్నంలో మనకు సహాయపడే కొన్ని ప్రాథమిక భావనలు ఇక్కడ అవసరం. మొట్టమొదటగా మనం తెలుసుకోవలసిన ముఖ్యమైన విషయం ఏమిటంటే జీవం అనేది ఏకం అది అమరం అని. జీవకోటి రూపాలు మాత్రమే లెక్కలేనన్ని, అవి వచ్చి పోతుంటాయి, అశాశ్వతమైనవి. ఈ జ్ఞానం మనస్సులో సురక్షితంగా, శాశ్వతంగా నిక్షిప్తం చేసుకోవాలి. ప్రతి రూపానికి స్వతంత్రంగా ఉంటూ, అన్ని రూపాల్లో వ్యక్తమయ్యే శాశ్వతమైన జీవంతో సాధ్యమైనంతవరకు మన చేతనను తాదాత్మ్యత పొందేలా చేయాలి. ఇది సమస్యను ఎదుర్కొనేందుకు అనివార్యమైన మానసిక ఆధారాన్ని ఇస్తుంది, ఎందుకంటే సమస్య ఇంకా తొలగిపోలేదు. అంతరంగంలో అన్ని భయాలను అధిగమించి జ్ఞానోదయం పొందినప్పటికీ, అది ఇంకా శరీర కణాలలో దాగి ఉంటుంది, అస్పష్టంగా, సహజంగా, తర్కానికి అందకుండా, సాధారణంగా అవచేతనలో

దాగి ఉంటుంది. ఈ అస్పష్టమైన లోతుల్లోనే దానిని కనుక్కోవాలి, దానిని పట్టుకోవాలి, దానిపై నిశ్చయజ్ఞానం అనే కాంతిని ప్రసరింపచేయాలి.

కాబట్టి జీవం మరణించదు, కానీ రూపం అంతరించిపోతుంది, ఇలా అంతరించిపోవడం గురించే భౌతిక చేతన భయపడేది. ఇంకా రూపం నిరంతరం మారుతూ ఉంటుంది అలాగే ఈ మార్పును ప్రగతిశీలంగా ఉండకుండా ఆపేందుకు చేయగలిగింది నిజంగా ఏమీలేదు. ఈ ప్రగతిశీల మార్పు మాత్రమే అనివార్యమైన మరణాన్ని అతిక్రమించేలా చేస్తుంది, కానీ దానిని సాధించడం చాలా కష్టం, చాలా కొద్ది మంది మాత్రమే ఏర్పరుచుకోగలిగే పరిస్థితులు అందుకు కావాలి. అందువల్ల మరణ భయాన్ని అధిగమించడానికి అనుసరించాల్సిన పద్ధతులు ఒక్కొక్కరికి వారి వారి స్వభావాన్ని, చేతన స్థితిని అనుసరించి విభిన్నంగా ఉంటాయి. ఈ పద్ధతులను నాలుగు ప్రధాన వర్గాలుగా విభజించవచ్చు, అయినప్పటికీ ప్రతి ఒక్కదాంట్లో మళ్ళీ అనేక రకాల పద్ధతులు ఉంటాయి. వాస్తవానికి, ప్రతి వ్యక్తి తన స్వంత పద్ధతిని అభివృద్ధి చేసుకోవాలి. మొదటి పద్ధతి తార్కిక బుద్ధి కలవారికి నచ్చుతుంది. ప్రపంచం ప్రస్తుతమున్న పరిస్థితిలోమరణం అనివార్యం అని చెప్పవచ్చు, పుట్టిన శరీరం తప్పనిసరిగా ఏదో ఒక రోజు, రేపో మాపో చనిపోతుంది, దాదాపు ప్రతి మనిషికి మరణం తప్పనిసరిగా ఏదో ఒక రోజు వస్తుంది: ఒకరు దాని సమయాన్ని త్వరితం చేయలేరు లేదా ఆలస్యం చేయలేరు. దాని కోసం తహతహలాడే వారికి దానిని పొందడానికి చాలా కాలం వేచి ఉండవలసి రావచ్చు,అలాగే ఎవరైనా మరణానికి భయపడే వ్యక్తి అతను అన్ని జాగ్రత్తలు తీసుకున్నప్పటికీ అకస్మాత్తుగా చనిపోవచ్చు. మానవజాతి సాధారణంగా పొందదానికి ఆస్కారంలేని శక్తులు కలిగిన అతి కొద్దిమంది వ్యక్తులకు తప్ప, మిగిలిన వారందరికీ మరణసమయం అనేది తప్పించుకోవడం అసాధ్యం అనేలా అది నిర్ణయించబడినట్లు అనిపిస్తుంది. ఒకరు తప్పించుకోలేని దానికి భయపడడం అసంబద్ధమని హేతువు మనకు బోధిస్తుంది. ఏమి జరగబోతోందో అని చింతించకుండా, మరణం అనే వాస్తవాన్ని అంగీకరించి, నిశ్శబ్దంగా ప్రతిరోజూ, గంటకు గంటకు చేయుగలిగినంత ఉత్తమంగా చేయుడమే మనం చేయువలసిన పని. హేతుబద్ధమైన పద్ధతిలో వ్యవహరించడానికి అలవాటు పడిన మేధావులు దీనిని ఉపయోగించినప్పుడు ఈ ప్రక్రియ చాలా ప్రభావవంతంగా ఉంటుంది.

కానీ వారి ఉద్వేగాలలో నివసిస్తూ వాటిచే పరిపాలించబడటానికి అనుమతించే భావోద్వేగాలుకలిగిన వ్యక్తులలో ఇది అంతగా పనిచేయదు. ఎటువంటి సందేహం లేదు, ఈ వ్యక్తులు రెండవ పద్ధతిని ఆశ్రయించాలి, అదే అంతర్గత శోధన. అన్ని భావోద్వేగాలకు అతీతంగా, మన ఉనికిలోని నిశ్శబ్ద ప్రశాంతమైన లోతులలో, ఒక కాంతి నిరంతరం ప్రకాశిస్తూ ఉంటుంది, అది ఆత్మ చైతన్యకాంతి ప్రకాశం. ఈ కాంతిని వెతకడం ఆరంభించండి, దానిపై ఏకాగ్రత పెట్టండి. అది మీలోనే ఉంది. పట్టుదలతోప్రయత్నం చేస్తే మీరు దానిని ఖచ్చితంగా కనుగొంటారు. మీరు దానిలోకి ప్రవేశించిన వెంటనే, మీరు అమరత్వం అనే భావనలో మేల్కొంటారు. మీరు ఎల్లప్పుడూ జీవించే ఉన్నారు, ఇంకా మీరు ఎల్లప్పుడూ జీవించే ఉంటారు.

మీరు మీ శరీరం నుండి పూర్తిగా స్వతంత్రంగా ఉంటారు. మీ చేతన ఉనికి శరీరంపై ఆధారపడి ఉండదు. ఈ శరీరం మీరు వ్యక్తీకరించిన క్షణిక రూపాలలో ఒకటి మాత్రమే. మరణం అంటే ఇకపై అంతరించిపోవడం కాదు, ఇది ఒక స్థితి నుండి ఇంకొక స్థితికి మారడం మాత్రమే. అన్ని భయాలు తక్షణమే మాయమవుతాయి, మీరు స్వేచ్ఛ పొందిన మానవుడిగా ప్రశాంతమైన మానసిక దృఢత్వంతో జీవితంలో ముందుకు నడుస్తారు.

ఇక మూడవ పద్ధతి, ఒక దేవుడిపై విశ్వాసం ఉన్నవారికోసం, అంటే వారు నమ్మే దేవుడికి తనను తాను సమర్పణ చేసుకున్న వారికోసం. వారి జీవితంలోని అన్ని సంఘటనలు దైవ సంకల్పం యొక్క వ్యక్తీకరణగా వారు వాటిని కేవలం ప్రశాంతమైన సమర్పణతో మాత్రమే కాకుండా కృతజ్ఞతతో అంగీకరిస్తారు, ఎందుకంటే వారికి ఏది జరిగినా అది ఎల్లప్పుడూ తమ మంచి కోసమే అని వారు నమ్ముతారు. వారు తమ దేవుడిలో, అతనితో వారికి గల వ్యక్తిగత సంబంధంలో మార్మికమైన విశ్వాసం కలిగి ఉన్నారు. వారు అతని ఇష్టానికి సంపూర్ణంగా లొంగిపోయారు, జీవన మరణాలనే ప్రమాదాల నుండి సంపూర్ణమైన స్వేచ్ఛతో అతని మార్పులేని ప్రేమను, రక్షణను వారు అనుభవిస్తారు.వారు తమ ప్రియతముని పాదాల వద్ద సంపూర్ణ స్వీయ సమర్పణ లేదా అతని చేతుల్లో ఒదిగి పరిపూర్ణ రక్షణ పొందడం అనే నిరంతర అనుభవంతో ఉంటారు. వారి చేతనలో భయం, ఆందోళన లేదా అంతరంగ సంఘర్షణకు ఇకపై ఎటువంటి తావు లేదు. అదంతా ప్రశాంతమైన సంతోషకరమైన ఆనందంతో నింపబడింది. అయితే అలాఒక మార్మిక భక్తుడిగా ఉండే అదృష్టం అందరికీ ఉండదు.

చివరిగా, యోధులుగా పుట్టినవారు కూడా ఉన్నారు. వారు జీవితాన్ని

యథాతథంగా అంగీకరించలేరు అమరత్వానికి, సమగ్రమైన భూసంబంధమైన అమరత్వానికి తమ హక్కును వారు తమలో ఒక స్పందనగా అనుభవిస్తూ ఉంటారు. మరణం అనేది ఒక చెడు అలవాటు తప్ప మరొకటి కాదనే ఒక రకమైన సహజమైన జ్ఞానాన్నివారు కలిగి ఉంటారు. వారు మృత్యువును జయించాలనే సంకల్పంతో జన్మించినట్లు అనిపిస్తుంది. కానీ ఈ ప్రయత్నం భయంకరమైన నిగూఢమైన శత్రువులతో నిండిన సైన్యానికి వ్యతిరేకంగా నిరంతర పోరాటానికి దారి తీస్తుంది.ఈ పోరాటం దాదాపు ప్రతి నిమిషం పోరాడవలసి ఉంటుంది. అచంచలమైన స్థైర్యం కలిగిన వ్యక్తులు మాత్రమే దీనిని ప్రయత్నించాలి.ఈ యుద్ధం అనేక స్థానాల్లో జరుగుతుంది. ఇది ఒకదానికొకటి మిళితమై ఒకదానికొకటి పూరకంగా ఉండే అనేక స్థాయిలలో జరుగుతుంది.... అయితే మృత్యుభయాన్ని జయించటానికి మరొక మార్గం ఉంది, కానీ అది చాలా కొద్దిమందికి మాత్రమే అందుబాటులో ఉంది, అది కేవలం సమాచారంగా మాత్రమే ఇక్కడ ప్రస్తావించబడింది. ఇది జీవించి ఉండగానే ఉద్దేశపూర్వకంగా స్పృహతో మరణంలోకి ప్రవేశించడం.

అటుపైన అక్కడినుండి తిరిగి భౌతిక శరీరంలోకి ప్రవేశించి ఇంతకు ముందులాగానే పూర్తి జ్ఞానంతో భౌతికమైన ఉనికిని కొనసాగించడం. అయితే అందుకు దీక్ష పొందిన వారై ఉండాలి.

CWM 12:82-87

ఏదైనా కారణంవల్ల ఒక వ్యక్తి తనశరీరాన్నివిడిచిపెట్టి కొత్త శరీరం తీసుకోవలసి వస్తే, మరణాన్ని అసహ్యాకరమైన ఓటమిగా భావించడంకంటే అద్భుతమైన, సంతోషకరమైన, ఉత్సాహభరితమైన విషయంగా భావించడం మంచిది కాదా? శరీరానికి అంటిపెట్టుకుని ఉండేవారు, మరణాన్ని ఒకటి లేదా రెండు నిమిషాలు ఆలస్యం చేయడానికి ప్రయత్నించేవారు, దానిని భయానక వేదనకు ఉదాహరణగా చెప్పేవారు, వారు తమ ఆత్మ గురించి స్పృహలో లేరనే విషయం మనకు తెలియచేస్తున్నారు... ఇది బహుశా ఒక సాధనం అంతే కదా? ఈ ప్రమాదాన్ని ఒక సాధనంగా మార్చుకోవచ్చు. ఒక వ్యక్తి స్పృహతో ఉన్నట్లయితే, దానిని ఒక అందమైన విషయంగా, చాలా అందమైన విషయంగా, మిగిలిన వాటిలాగే చేయవచ్చు. గమనించండి, భయపడనివారు, ఆందోళన చెందనివారు, ఎటువంటి నీచత్వం లేకుండా మరణించగలవారు దాని గురించి ఎప్పుడూ ఆలోచించరు, వారు ఈ

"భయానకమైనదిగా " భావించే మరణంనుండి ఎలా తప్పించుకోవాలో ఆలోచిస్తూ బాధపడరు, దానిని వీలైనంత దూరంగా నెట్టడానికి ప్రయత్నించరు. ఇలా ఆ సమయం వచ్చినప్పుడు, తల ఎత్తి, నవ్వుతూ, ''ఇదిగో ఇక్కడ ఉన్నాను" అని చెప్పగలరు.

తమ జీవితాన్ని సాధ్యమైనంత సద్వినియోగం చేసుకోవాలనే సంకల్పం ఉన్నవారు వారే, "అవసరమైనంత వరకు, చివరి క్షణం వరకు నేను ఇక్కడే ఉంటాను, నా లక్ష్యాన్ని సాధించేవరకు నేను ఒక్క క్షణం కూడా కోల్పోను". ఇలాంటి వారుఅవసరం వచ్చినప్పుడు, ఉత్తమంగా పనిచేస్తారు. ఎందుకు?, ఎందుకంటే వారు వారి ఆదర్శంలో జీవిస్తున్నారు , వారి ఆదర్శం యొక్క వాస్తవికతలో జీవిస్తున్నారు. ఎందుకంటే వారికి అదే నిజమైన విషయం, వారి ఉనికికి కారణం, అన్ని విషయాలలో వారు ఈ ఆదర్శాన్ని, తమ ఉనికికి కారణాన్ని చూడగలరు, అంతేగాక భౌతిక జీవితపు దుర్భరత్వంలోకి వారు ఎన్నడూ కిందికి దిగిరారు.

కాబట్టి, ముగింపు ఏమిటంటే :

మరణాన్ని మనం ఎప్పటికీ కోరుకోకూడదు.

ఎవరూ ఎప్పటికీ చావాలని అనుకోకూడదు.

చనిపోవడానికి ఎప్పుడూ భయపడకూడదు.

అన్ని పరిస్థితులలో ఒక వ్యక్తి తానున్న స్థితిని దాటి ఉన్నత స్థితికి మారడానికి ప్రయత్నించాలి.

CWM 12: 82-874:355. శ్రీ మాత

సజీవులు-నిర్జీవులు

చనిపోయిన వారి పట్ల జీవించి వున్న వారి వైఖరి, మానవజాతి అత్యంత స్వార్థ, అజ్ఞాన పూరితమైన వ్యక్తీకరణలో ఒకటి.

ఇది పూర్తిగా, నేను అజాగ్రత్తగా ఉండను అనే వైఖరి, లేదా దాన్ని వదలించుకోవడానికి ఏదైనా చెయ్యాలనే వైఖరి. ఇక్కడ కొంతమంది పిల్లలు ఉన్నారు (వారు ఇక పిల్లలు కాదు) వారు తమ తల్లిదండ్రులతో కలసి జీవిస్తున్నారు (వారు అంత పెద్దవారు కాదు) వారిలో కొందరు పిల్లలు తమ కలల గురించి ఇలా చెప్పారు కలలో వారి తల్లిదండ్రులు చనిపోయి మరలా

తమ వద్దకు వచ్చినట్లు చెప్పారు. వారు తమ తల్లిదండ్రులను, మీరు చనిపోయారు, మీరు ఇలా వచ్చి మమ్మల్ని ఇబ్బంది పెట్టే హక్కు మీకు లేదంటూ, వారిని దురుసుగా వెనక్కు పంపినట్లు వారి కలను గురించి తెలిపారు.

మీరు చనిపోయారు, ఇలా వచ్చి మమ్మల్ని పట్టించుకుని ఇబ్బంది పెట్టే హక్కు మీకు లేదు. ఇలా కొద్దిమంది మాత్రమే అంత నిజాయితీగా చెప్పగలరు. కానీ ఇది చాలా విస్తృతంగా వ్యాపించింది.

సత్యం అవతరించే ముందు, చాలా విషయాలు మారుతాయి. ఇది మాత్రం నేను చెప్పగలను.

ఈ విషయమే నేను 'టి'కి చెప్పాను. (ఆమెకు అర్థం కాలేదని నేను అనుకుంటున్నాను).

మనుషులు "జీవితం" అని చెప్పడానికి, "మరణం" అని చెప్పడానికి పెద్ద వ్యత్యాసం లేదని నేను ఆమెకు చెప్పాను. ఈ సమస్య గురించి అన్ని వివరాలు తెలుసుకొంటే జీవితానికి, మరణానికి ఉన్న తేడా చాలా చిన్నదిగా అనిపిస్తుంది. దానిని గురించి లోతుగా విచారిస్తే అది ఇంకా చాలా చిన్నదిగా అనిపిస్తుంది. ఎల్లప్పుడూ, జీవితం, మరణం మధ్య స్పష్టమైన వ్యత్యాసాన్ని చూపిస్తారు. ఇది చాలా తెలివితక్కువ పని. కొంతమంది జీవించి వున్నా, సగం మరణించిన వారితో సమానం. కొంతమంది మరణించినా కూడా జీవించే ఉంటారు.

*

ఇటీవల జరిగిన అనుభవాల నుండి నేను గమనించింది ఏమిటంటే, మానవులు మరణం గురించి భయంకరమైన విషాదాన్ని సృష్టించారు. నేను గమనించాను, చాలా మంది దౌర్భాగ్యులు, వారు చనిపోయారన్న నెపంతో వారు ఎంతో ప్రేమించిన వారిచేతే నాశనానికి గురి అయ్యారు.

లోకులు వారికి చాలా చెడుకాలాన్ని దాపురింప జేశారు.

నాశనం చేయబడ్డారా?

పూర్తి స్పృహలో ఉన్నప్పుడే దహనం చేశారు, లేదా గాలి వెలుతురు చొరబడని పేటికలో సమాధి చేశారు. ఎందుకంటే వారు ఇంక తమను తాము వ్యక్తపరచుకోలేరు, వారినే మరణించారని జనాలు అంటున్నారు. వారు మరణించారని ప్రకటించడానికి ఏ మాత్రం సమయం వృధా చేయడం లేదు.

కానీ వారు స్పృహతో ఉన్నారు. స్పృహలో ఉన్నారు. మానవ చట్టాల ప్రకారం ఎవరైతే ఇక మాట్లాడలేరో, కదలలేరో, ఆ వ్యక్తి మరణించినట్లే. మరణించాడు కానీ స్పృహలో ఉన్నాడు. అతను స్పృహలో ఉన్నాడు. అందువలన అతను తన చుట్టూ ఉన్నవారిని చూడగలుగుతున్నాడు. వారిలో కొందరు బాధపడుతున్నారు, అతనికి దివ్యదృష్టి ఉంటే, వారిలో కొందరు ఆనందించడం కూడా అతను గమనిస్తున్నాడు. ఆపై తనను, వాళ్ళు ఒక పెట్టెలో ఉంచి, మూత పెట్టి, దానికి మేకులు కొట్టడం గమనిస్తాడు. ఇప్పుడు అంతా అయిపోయింది. వారు నన్ను భూమిలో పాతిపెడుతున్నారు లేదా స్మశాన వాటికకు తీసుకు వెళుతున్నారు. ఆపై తన నోటిలో అగ్ని - పూర్తి స్పృహ.

నేను ఇటీవలి రోజుల్లో ఇలా జీవించాను. గత రాత్రి లేదా అంతకు ముందు నేను అది చూశాను. నేను కనీసం రెండు గంటలు వేరే ప్రపంచంలో గడిపాను. అది సజీవులు, చనిపోయిన వారూ తేడా లేకుండా కలసి ఉండే సూక్ష్మ భౌతిక ప్రపంచం, అక్కడ ఖచ్చితంగా జీవించిన వారికి, మరణించిన వారికి తేడా లేదు. ఉదాహరణకు 'మృదు', ఆమె శరీరంలో ఉన్నపుడు, నేను ఆమెను రాత్రిపూట బహుశా సంవత్సరానికి ఒకసారి చూసి ఉంటాను. (బహుశా అంతగా కూడా ఉండకపోవచ్చు) కొన్నాళ్లుగా ఆమె నా స్పృహలో లేకుండా పోయింది. కానీ ఆమె తన శరీరాన్ని విడిచిపెట్టినప్పటి నుండి, నేను దాదాపు ప్రతీరాత్రి ఆమెను చూశాను. అక్కడ ఆమె ఉంది, ఎప్పటిలాగే ఉంది, మీకు తెలుసా? కానీ ఎలాంటి బాధ లేకుండా అక్కడ వారు ఇద్దరూ కలసి జీవిస్తున్నారు. మనం చెప్పే జీవించిన మరియు మరణించిన వారు ఇద్దరూ కలసి జీవిస్తున్నారు, కలసి తింటున్నారు, కలసి తిరుగుతున్నారు, కలసి సరదాగా ఉంటున్నారు కూడా. ఒక సుందరమైన, ప్రశాంతమైన ప్రకాశంలో, ఆహ్లాదకరంగా, చాలా ఆహ్లాదకరంగా ఉంటున్నారు.

అతను మరణించాడు అని చెపుతూ, మానవులు జీవితానికి, మరణానికి మధ్య ఓ ఖచ్చితమైన గీత గీశారు. కానీ నిజంగా జరిగేది ఏమిటంటే వారు ఆ శరీరాన్ని అచేతనమైన వస్తువుగా చూస్తారు. కానీ అది ఇప్పటికీ చైతన్యంతో ఉంది.

ఆ శరీరాన్ని ఒక వస్తువులా చూస్తున్నారు, వీలైనంత త్వరగా దీని నుండి బయట పడాలి. ఇది చాలా ఇబ్బందికరమైనది, అయినా ఇది సరి అవుతుంది. అత్యంత దుఃఖాన్ని అనుభవించేవారు కూడా మరణాన్ని చూడాలని అనుకోరు. ఇది చాలా బాధాకరమైన విషయం.

శ్రీమాత : శిష్యునితో సంభాషణ, అక్టోబర్ **12, 1962.**

Vol. 54, No. 12
December 2024

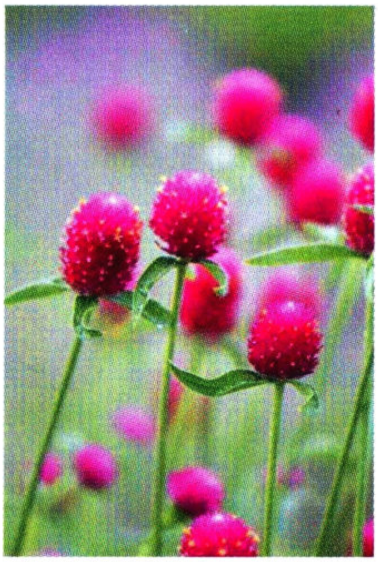
Date of Publication:
1st December 2024

TN/PMG (CCR)/ WPP 473/24-26
Registered: PY/41/2024-26

AKHILA - Akhila Bharata Patrika (Telugu)

Registered with the Registrar of Newspapers for India: No. 23593/72 (monthly)

Matter shall reveal the Spirit's face. — Sri Aurobindo

Flower: Immortality

Forms are in perpetual transformation;
identify yourself with the Immortal Consciousness
and you will become it.
(Spiritual significance and explanation of the flower given by the Mother)
Botanical name:
Gomphrena globosa

Owner: Sri Aurobindo Society
Printer: Swadhin Chatterjee for Sri Aurobindo Ashram press
Publisher: Pradeep Narang for Sri Aurobindo Society
Published from: Society House, 11 Saint Martin Street, Puducherry - 605001
Printed from: Sri Aurobindo Ashram Press,
No. 38, Goubert Avenue, Puducherry - 605 001, India
Editor: K. V. Rao

Single copy Rs. 30 **Annual Subscription Rs. 200 (in India)**

A Monthly Published by
SRI AUROBINDO SOCIETY-605001